

Во­лу­їнь по раз ко­ле­ж­ний стаў ся­ ме­яс­цем в­сп­оль­ней мо­д­літ­вы Во­лі­нь в­ко­т­ре ста­ла ме­яс­цем сп­іль­ной мо­літ­вы

Давне містечко Порыск, obecnie wieś Pawliwka w rejonie iwanickim na Wołyniu, po raz kolejny stało się miejscem wspólnej modlitwy. Polacy oraz Ukraińcy już nie po raz pierwszy zgromadzili się tu razem, żeby pomodlić się za ofiary tragicznych wydarzeń 1943 r. – zarówno za miejscowych mieszkańców, jak i za wszystkich Wołynian.

Los chciał, żeby to właśnie Pawliwka stała się miejscem symbolicznym. 11 lipca 1943 r., w niedzielę, która później została nazwana Krwawą, oraz w następnym dniu w ówczesnym Porysku ukraińscy nacjonaliści zamordowali ok. 200 Polaków. Dopiero po 60 latach na skraju wsi postawiono pomnik zamordowanym, który 11 lipca 2003 r. wspólnie odsłonił prezydent Leonid Kuczma i Aleksander Kwaśniewski. Symboliczny akt pojednania narodu polskiego i ukraińskiego uwiecznił monument, pod którym w rocznice tych tragicznych wydarzeń odbywają się żałobne msze.

11 lipca br. pod pomnikiem polsko-ukraińskiego pojednania znowu oddano hołd pomordowanym oraz modlono się w ich intencji. Po chwili ciszy krótkie przemówienie wygłosił

Ambasador RP w Kijowie Bartosz Cichocki. Przedstawiciel państwa polskiego nie ominął trudnych tematów, które do dziś wywierają wpływ na stosunki polsko-ukraińskie. Wspomniał m.in. o braku zgody na prowadzenie prac ekshumacyjnych oraz ponownych pochówków szczątków Polaków oraz o zakazie wjazdu na teren Ukrainy osób opiekujących się polskimi miejscami pamięci na Ukrainie.

«Bardzo bym nie chciał, aby kolejne gesty strony polskiej kończyły się poszukiwaniem kolejnych pretekstów przez władze ukraińskie, by utrzymywać w mocy decyzje, które nie są do pogodzenia z popularnym na Ukrainie wobec nas apelem: «Wybaczymy i prosimy o wybaczenie». Od wieków żyjemy – Polacy i Ukraińcy – razem. I przez stulecia będziemy żyli razem. Stajemy wo-

Колишнє містечко Порицьк, теперішнє село Павлівка Іваничівського району на Волині, вчергове стало місцем спільної молитви. Поляки та українці вже не один рік збираються тут разом помолитися за загиблих під час трагічних подій 1943 р. – як за місцевих жителів, так і за всіх волинян.

Так розпорядилася доля, що саме Павлівка стала місцем-символом. 11 липня 1943 р., у неділю, яка потім отримала назву «Кривава», і наступного дня в тодішньому Порицьку українські націоналісти вбили близько 200 поляків. Лише через 60 років на околиці села спорудили пам'ятник невинно загиблим, який 11 липня 2003 р. спільно відкрили президенти Леонід Кучма і Олександр Квасневський. Символічний акт примирення польського та українського народів увіковічила пам'ятна стела, під якою в цю трагічну дату проводять поминальні молебні.

11 липня цього року пам'ятник польсько-українського примирення знову став місцем молитви і вшанування загиблих. Після хвилини мовчання з короткою промо-

вою виступив Надзвичайний і Повноважний Посол Польщі в Україні Бартош Ціхоцький. Представник польської держави не оминув гострих проблем, які були й існують сьогодні між Польщею й Україною, серед них – заборона ексгумації та перепоховання останків загиблих поляків, а також заборона візду на територію України людям, які опікуються польськими місцями пам'яті в Україні.

«Мені б дуже не хотілося, щоб чергові жести з польського боку закінчувалися пошуками українською владою чергових пре­тек­стів, щоб залишити чинними рішення, які неможливо узгодити з дуже популярним в Україні за­кликом стосовно нас: «Про­щаємо і просимо прощення». Одвіку ми живемо – поляки й українці – ра-

Таким був кінець польської Гуті Степанської

Taki był koniec polskiej Huty Stepańskiej

сторінка 4

У Луцьку переміг Анджей Дуда

W Łucku zwyciężył Andrzej Duda

сторінка 7

ІНП розробив онлайн-базу жертв Волинського злочину

IPN udostępnił on-line bazę ofiar Zbrodni Wołyńskiej

сторінка 7

Триває прибирання польських кладовищ

Trwa porządkowanie polskich cmentarzy

сторінка 9

Скульптура стала покликанням Ігора Міторая

Rzeźba stała się przeznaczeniem Igora Mitoraja

сторінка 14

bec wspólnych wyzwań i zagrożeń. Dzisiaj to przede wszystkim agresywna polityka Rosji, to gospodarcze skutki pandemii koronawirusa, to zmiany klimatyczne. Tak się złożyło, że w lipcu byłem w Donbasie ogarniętym pożarami, będąc też za zachodzie Ukrainy w rejonie dotkniętym powodzią. Wszędzie staramy się nieść pomoc, stajemy wobec ogromnego zadania wspólnie – obrony życia, obrony rodziny. Sukcesy możemy odnieść tylko razem, a każda porażka będzie wspólna [...] Oświadczam w imieniu władz Rzeczypospolitej: pragniemy pojednania z Ukrainą. I wierzymy, że ono się dokona» – powiedział Bartosz Cichocki.

Następnie głos zabrał przewodniczący Pawliwskiej Zjednoczonej Hromady Terytorialnej Andrij Szapożnyk: «Musimy dojść do porozumienia i przebaczenia na rzecz przyszłości. Powinniśmy pracować wspólnie nad tym, żeby takie tragiczne wydarzenia nigdy więcej się nie powtórzyły».

Z kolei zwierzchnicy Kościoła Katolickiego na Ukrainie oraz Prawosławnej Cerkwi Ukrainy: biskup Witalij Skomarowski, ordynariusz diecezji łuckiej, biskup-emeryt odesko-symferopolski Bronisław Bernacki oraz biskup włodzimiersko-wołyński i turzyski Matfej pomodlili się za ofiary Zbrodni Wołyńskiej.

Po modlitwie oraz złożeniu kwiatów i wieńców uczestnicy uroczystości udali się na cmentarz prawosławny, a następnie na katolicki. Pod kaplicą prawosławną oraz w miejscu, gdzie kiedyś w Porycku stał kościół, odbyła się modlitwa ekumeniczna. Zgromadzeni modlili się razem, po polsku i po ukraińsku, zabrzmiały «Anioł Pański» oraz «Вічна пам'ять». Śpiewał także chór prawosławny. Ze względu na ograniczenia kwaran-

tanny w obchodach uczestniczyło niewiele osób. Modlitwa zakończyła się złożeniem wieńców oraz błogosławieństwem.

W następnym dniu, w niedzielę 12 lipca, w katedrze Świętych Apostołów Piotra i Pawła w Łucku odbyła się msza żałobna. Zwykle w każdą niedzielę chrześcijanie obchodzą Zmartwychwstanie Jezusa Chrystusa, które jest radosną uroczystością, ale Stolica Apostolska udzieliła specjalnego pozwolenia na odprawianie w drugą niedzielę lipca mszy żałobnych i wykorzystanie czarnych ornatów.

Jak zwykle przy ołtarzu kościoła ustawiono krzyże, które symbolizują nieistniejące groby zamordowanych. Podczas mszy chór wykonał tradycyjne łacińskie śpiewy mszy żałobnej, a nabożeństwo rozpoczęło się od modlitwy za zmarłych «Requiem aeternam dona eis, Domine, et lux perpetua luceat eis» («Wieczny odpoczynek racz im dać Panie, a światłość wiekuista niechaj im świeci»).

We mszy, wspólnie z nielicznymi parafianami kościoła, pracownikami Konsulatu Generalnego RP w Łucku na czele z Wiesławem Mazurem oraz Ambasadorem RP w Kijowie Bartoszem Cichockim, wzięli udział przedstawiciele polonijnych organizacji działających w Łucku.

W tym dniu Ambasador RP w Kijowie Bartosz Cichocki i konsul RP w Łucku Piotr Matusiak wspólnie z ojcem Stepanem Szomonką ze Stepania zapalili także znicze na katolickim cmentarzu w Hucie Stepańskiej (obecnie wieś Huta w rejonie kostopolskim w obwodzie rówieńskim).

Tekst i zdjęcia: Anatol OLICH

том. І ще багато століть ми будемо жити разом. Ми стоїмо перед спільними викликами й загрозами, сьогодні це передусім агресивна політика Росії. Це економічні наслідки пандемії коронавірусу, це кліматичні зміни. Так склалося, що я в липні вже був на Донбасі, охопленому пожежами, буду на заході України, постраждалому від повеней – всюди ми стараємося нести допомогу. Ми стоїмо перед величезним спільним завданням – захист життя, захист сім'ї. Успіхи ми можемо здобути тільки разом, а кожна поразка буде спільною [...] Заявляю від імені Республіки Польща: ми прагнемо взаєморозуміння з Україною і віримо, що воно відбудеться», – сказав Бартош Ціхоцький.

Далі до присутніх звернувся голова Павлівської об'єднаної територіальної громади Андрій Сапожнік, який відзначив: «Нам потрібно знайти взаєморозуміння та прощення заради майбутнього. Ми повинні працювати спільно, щоби такі трагічні події більше ніколи не відбувалися».

Потім ієрархи Римо-католицької церкви України та Православної церкви України – єпископ-ординарій Луцької дієцезії Віталій Скомаровський, єпископ-сеньйор Одесько-Сімферопольської дієцезії Bronisław Bernacki та владика Матфей, єпископ Володимир-Волинський і Турійський, – помолилися за жертв Волинської трагедії.

Після молитви та покладання квітів і вінків усі учасники вирушили на православне, а потім на католицьке кладовище. Біля православної каплиці та на місці, де колись у Порицьку стояв костел, відбувся екуменічний молебень. Молилися разом, польською та українською, лунали «Anioł Pański» та «Вічна пам'ять». Спі-

вав також невеликий православний хор. Учасників пам'ятних заходів і молебня загалом було мало, з огляду на карантинні обмеження. Молебень закінчився покладанням вінків та благословенням.

Наступного дня, в неділю, 12 липня, в луцькому кафедральному соборі Святих Апостолів Петра і Павла відбулася жалобна меса. Взагалі то неділя у християн – це святкування Воскресіння Господа Ісуса Христа, тобто це радісна урочистість, але із цієї траурної нагоди Апостольський Престол уділив спеціальний дозвіл проводити в другу неділю липня поминальну месу й використовувати в ній чорні, траурні ризи.

Традиційно у вівтарі костелу розмістили хрести, які символізували неіснуючі могили загиблих. Під час богослужіння хор виконував традиційні латинські співи меси-реквієму, а розпочалася служба поминальною молитвою «Requiem aeternam dona eis, Domine, et lux perpetua luceat eis» («Вічне спочивання дай їм, Господи, і світло віковичне нехай їм світить»).

У месі, крім нечисленних вірян храму, працівників Генерального консульства РП у Луцьку на чолі з Веславом Мазуром і Надзвичайного і Повноважного Посла РП в Україні Бартоша Ціхоцького, взяли участь представники полонійних товариств, що діють у Луцьку.

Цього ж дня Посол РП в Україні Бартош Ціхоцький та консул РП в Луцьку Пьотр Матусяк разом з отцем Степаном Шомонкою зі Степаня запалили також лампади на католицькому цвинтарі в Гуті Степанській (нині Гута в Костопільському районі на Рівненщині).

Tekst i фото: Анатолий ОЛИХ

List Prezydenta Polski Andrzeja Dudy

Лист президента РП Анджея Дуди

Prezydent RP Andrzej Duda skierował list do uczestników uroczystości upamiętniających 77. rocznicę zbrodni wołyńskiej w Łucku, Pawliwce i Hucie Pieniackiej na Ukrainie – podaje Ambasada RP na Ukrainie.

«Президент РП Анжей Дуда надіслав лист до учасників заходів із вшанування 77-ї річниці Волинського злочину в Луцьку, Павлівці та Гуті Пеняцькій», – повідомляє Посольство РП в Україні.

PREZYDENT RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Andrzej Duda

Warszawa, 5 lipca 2020 roku

Uczestnicy uroczystości
upamiętniających 77. rocznicę zbrodni wołyńskiej
Łuck – Pawliwka – Huta Stepańska

Ekscelencjo Księża Biskupie!
Szanowni Państwo!

«Rzeź wołyńska – okrutna zbrodnia popełniona na ludności polskiej na Wołyniu i w Małopolsce Wschodniej w latach 1943–1945 – tkwi jak straszny, bolesny cień w naszej narodowej pamięci» – napisał Andrzej Duda.

W ramach obchodów rocznicy list Prezydenta RP został odczytany 5 lipca 2020 r. po mszy świętej w Katedrze Świętych Apostołów Piotra i Pawła w Łucku.

Poniżej publikujemy pełną treść listu.

«Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej
Andrzej Duda
Warszawa, 5 lipca 2020 roku

Uczestnicy uroczystości
upamiętniających 77. rocznicę zbrodni
wołyńskiej Łuck – Pawliwka – Huta
Stepańska

Ekscelencjo Księża Biskupie!
Szanowni Państwo!

Rzeź wołyńska – okrutna zbrodnia popełniona na ludności polskiej na Wołyniu i w Małopolsce Wschodniej w latach 1943–1945 – tkwi jak straszny, bolesny cień w naszej narodowej pamięci. Wołyńska tragedia ma zarazem wymiar uniwersalny, wstrząsający dla całej ludzkiej wspólnoty, dla wszystkich narodów. Była ona bowiem ludobójstwem, które pochłonęło około 100 tysięcy ofiar i zapisało się w historii jako jedna z najkrwawszych masowych zbrodni wojennych dokonanych na ludności cywilnej w okresie II wojny światowej.

Szczególne nasilenie tej zbrodni nastąpiło w lipcu 1943 roku. Datę 11 lipca wspominamy jako symbol terroru, jako kulminację rzezi. Tego dnia w sposób skoordynowany zaatakowano blisko 100 zamieszkałych przez Polaków miejscowości, gdy ludzie gromadzili się w kościołach na niedzielnej Mszy świętej. Jednym z najstraszliwszych takich ataków było wymordowanie mieszkańców miasteczka Poryck, obecnie Pawliwka. Metodyczne działania przeprowadzane przez zbrodniarzy z OUN–UPA to dobitny dowód, że była to z wyrachowaniem zaplanowana, krwawa czystka etniczna. Eksterminacji dokonywano z wyjątkowym okrucieństwem, zabijając bestialsko mężczyzn i kobiety, starców i dzieci.

Do dzisiaj nie sposób bez moralnego szoku i zgrozy oglądać zachowanych świadectw zbrodni. Żaden człowiek nie może być obojętny wobec skali tamtej nienawiści i potwornego zła, których źródłem był obłędny nacjonalizm oraz pogarda dla ludzkiej godności.

Razem z Państwem modłę się za dusze zamordowanych i pochylam głowę przed ich męczeństwem. Nasza pamięć o zbrodni wołyńskiej jest hołdem dla zgładzonych, jest zobowiązaniem, któremu pozostaniemy zawsze wierni. Składam wyrazy wielkiego szacunku wszystkim, którzy jako świadkowie, bliscy ofiar i strażnicy prawdy tę pamięć przez długie dekady z poświęceniem pielęgowali. Chcę również wyrazić najgłębsze podziękowanie tym Ukraincom, którzy w strasliwym czasie rzezi nieśli pomoc Polakom, a także podziękować tym osobom dobrej woli na Ukrainie, które przyczyniają się do upamiętniania wołyńskiej tragedii i rzetelnego badania historycznych faktów.

W imieniu Rzeczypospolitej pragnę wyrazić nadzieję, że nasz wspólny osąd nad bolesną przeszłością i dziejowa refleksja posłużą budowaniu dobrej polsko-ukraińskiej przyszłości. W ciągu ostatnich prawie 30 lat, począwszy od chwili, gdy Polska jako pierwsze na świecie państwo w 1991 roku uznała niepodległość Ukrainy, nasze kraje osiągnęły bardzo wiele na drodze współpracy i życzliwego sąsiedztwa. Niemało jest także przed nami wspólnych, strategicznych wyzwań oraz podobnie mobilizujących zagrożeń. Głęboko wierzę, że nauki historii mogą nam jedynie pomóc, a nie przeszkodzić, w skutecznym podejmowaniu tych wyzwań. Prawda oczyszcza i wyzwala, prawda zbliża ludzi i narody. Tylko w prawdzie można sprostać ciężarowi przelanej krwi i tylko w prawdzie można tworzyć pomyślną przyszłość. Bolesny krzyk Zamordowanych nigdy nie zamilknie, lecz jest on także wołaniem o prawdę i sprawiedliwość, o trwałe zwycięstwo dobra nad złem. Jesteśmy to winni tym, którzy cierpieli. Cześć Ich pamięci!»

Źródło: www.gov.pl/web/ukraina

«Волинська різня, жакхливий злочин, скоєний проти польського населення Волині та Східної Малопольщі в 1943–1945 рр., як болісний колючий терен у нашій національній пам'яті», – написав Анжей Дуда.

Лист президента РП прочитали 5 липня 2020 р. після богослужіння в кафедральному соборі Святих Апостолів Петра і Павла в Луцьку в рамках пам'ятних заходів.

Нижче подаємо повний текст документа та його переклад українською мовою.

«Президент Республіки Польща
Анжей Дуда
Варшава, 5 липня 2020 року

Учасники заходів
із вшанування 77-річчя Волинсько-
го злочину
Луцьк – Павлівка – Гута Пеняцька

Ваше Преосвященство!
Шановні пані та панове!

Волинська різня, жакхливий злочин, скоєний проти польського населення Волині та Східної Малопольщі у 1943–1945 рр., як болісний колючий терен у нашій національній пам'яті. Волинська трагедія має універсальний вимір, який шокує всю людську спільноту, всі народи. Це був геноцид, який забрав близько 100 тис. жертв і увійшов в історію як один із найкривавіших масових воєнних злочинів, вчинених проти цивільних осіб під час Другої світової війни.

Ескаляція злочину відбулася в липні 1943 р. 11 липня ми згадуємо як символ терору, як кульмінацію різни. У цей день відбулися скоординовані напади на близько 100 сіл, у яких жили поляки, саме тоді, коли люди збиралися в костелах на недільні богослужіння. Одним із найжорстокіших нападів було вбивство жителів містечка Порицьк, нині – Павлівка. Методичні заходи, проведені злочинцями з ОУН–УПА, – яскраве свідчення того, що це була запланована кривава етнічна чистка. Винищення здійснювалося з надзвичайною жорстокістю, жакхли-

вої смерті зазнавали чоловіки й жінки, люди літнього віку та діти. До сьогодні неможливо без морального шоку та жаху дивитися на свідчення злочинів. Жодна людина не може бути байдужою до масштабів цієї ненависті та потворного зла, джерелом котрих був фанатичний націоналізм та зневага до людської гідності.

Я молюся з Вами за душі вбитих і схиляю голову перед їхньою мученицькою смертю. Наша пам'ять про Волинський злочин – це вшанування загиблих, обов'язок, якому ми завжди залишатимемося вірними. Висловлюю велику повагу всім свідкам, родичам жертв і охоронцям правди, котрі протягом багатьох років цю пам'ять культивували. Хочу також висловити глибоку подяку українцям, які в жакхливі часи різни допомагали полякам, а також подякувати тим людям доброї волі в Україні, які сприяють вшануванню Волинської трагедії та ретельному вивченню історичних фактів.

Від імені Республіки Польща я хочу висловити сподівання, що наш спільний осуд болісного минулого та рефлексії над історією допоможуть побудувати добре польсько-українське майбутнє. Упродовж останніх майже 30 років, починаючи з моменту, коли Польща стала першою у світі державою, яка в 1991 р. визнала незалежність України, наші країни багато чого досягли завдяки співпраці та дружньому сусідству. Перед нами також стоїть багато спільних стратегічних викликів і, відповідно, загроз, що мають нас мобілізувати. Я твердо вірю, що вивчення історії може нам лише допомогти в успішному протистоянні цим викликам, а не зашкодити. Правда очищає і визволяє, правда зближує людей і народи. Тільки завдяки правді ми можемо впоратися з тягарем пролитої крові і лише на правді ми зможемо творити успішне майбутнє. Болісний крик убитих ніколи не замовкне. Цей крик – це волення про правду і справедливість, про перемогу добра над злом. Ми в боргу перед тими, хто постраждав. Вічна їм пам'ять!».

Джерело: www.gov.pl/web/ukraina

Інформація
wołyńska

Волинська
інформація

Według danych z 15 lipca w obwodzie wołyńskim potwierdzono 3117 przypadków zachorowania na COVID-19, 74 pacjentów zmarło, 1841 – wyzdrowiało.

Станом на 15 липня у Волинській області зафіксовано 3117 випадків захворювання на COVID-19. 74 особи померли, 1841 – одужали.

9 lipca prezydent Ukrainy Wołodymyr Zeleński po raz pierwszy odwiedził obwód wołyński. W trakcie wizyty zapoznał się z postęпами przy budowie szeregu obiektów oraz spotkał się z miejscowymi przedsiębiorcami.

9 липня президент України Володимир Зеленський вперше відвідав Волинську область із робочим візитом. Від проінспектував будівництво низки об'єктів та зустрівся з представниками місцевого бізнесу.

Specjaliści z Wołyńskiej Obwodowej Administracji Państwowej opracowali Ekologiczny Paszport Obwodu Wołyńskiego za 2019 r. Dokument zawiera m.in. informacje o najważniejszych problemach ekologicznych w regionie oraz analizę stanu i wykorzystania zasobów naturalnych.

Fachowcy z Волинської облдержадміністрації підготували Екологічний паспорт Волинської області за 2019 рік. Документ містить інформацію, зокрема, про найважливіші екологічні проблеми регіону та аналіз стану й використання природних ресурсів.

Po kilkumiesięcznym okresie kwarantanny ośrodkiem wypoczynkowym nad Świtaziem pozwolono na wznowienie działalności. Zamknięte pozostaną tylko ośrodki dla dzieci.

Pісля кількомісячного карантину дозволили роботу відпочинкових і оздоровчих баз на Світязі. Заборонено відкривати лише дитячі заклади оздоровлення та відпочинку.

W Łucku trwa końcowy etap rekonstrukcji południowo-zachodniej fasady dawnego klasztoru jezuitów. Prace odbywają się w ramach projektu realizowanego wspólnie z Lublinem.

У Луцьку завершується реконструкція південно-західного фасаду колишнього монастиря єзуїтів. Роботи відбуваються в рамках спільного проекту з Люблінм.

Obrona Huty Stepańskiej

Obrona Huty Stepańskiej to wielki heroizm setek osób, walczących o życie swoje i rodzin. Rozmawiając z żyjącymi banderowcami, którzy zdobywali Hutę, pytałem: «Co zrobilibyście z Polakami, gdybyście zdołali pokonać obronę?» Zgodnie odpowiadali, że nie wiedzieli, co by się stało, czy powtórzyłaby się Janowa Dolina, Ostrówki, a może Parośla.

Niewiele brakowało, aby tak się stało, jedynie postawa kilku obrońców zdołała w krytycznym momencie uchronić Hutę przed klęską. Aby oddać im należną cześć, wróćcie do okresu przedwojennego.

W kolonii Ładesa na początku lat 20. osiedliła się przybyła z «centrali» rodzina Tkaczyków – rodzice, córka i czterech synów. Żyli w wielkim niedostatku, podobnie jak wielu kolonistów. Biedę spotęgowała przedwczesna śmierć ojca. Najstarszy z braci, Bolesław, ożenił się z córką sąsiada Szczepkowskiego. Pozostali byli kawalerami, biedaka nikt za zięcia nie chciał. Aby przeżyć, chodzili po ludziach za pracą, której nie było. Jak się dało, to kradli, np. snopki skoszonego zboża. Straszna bieda zmuszała do walki o życie.

Jednej niedzieli dokonali w biały dzień zuchwałej kradzieży w sąsiedniej Halinówce. Wycięli śliwkę pełną owoców i nieśli ją do lasu, aby oberwać. Właściciel, Stanisław Pomeranski, zaalarmowany przez syna Edwarda ruszył w ślad za nimi. Kiedy rozpoznał, kim są, poszedł prosto do ich brata Bolka. Obaj czekali na powrót złodziei. Bolek rozpaczał nad postępkiem braci, żalił się na biedę i prosił o wybaczenie. Matka, wdowa, zalewała się łzami, jakich to łotrów wychowała i za co ją Bóg tak pokarał.

Kiedy wrócili, Bolek kazał im pokłekać w kącie z podniesionymi rękami. Tymczasem prowadził śledztwo, a oni czując, co ich czeka, prosili o wybaczenie. Kiedy wreszcie Władysław przyznał się, że to on ścinał drzewko, Bolesław wybił go dobrze. Wtedy i Stanisław Pomeranski prosił, aby im wybaczył, bo nic się nie stało, to tylko śliwka, a ma ich więcej. Szkodę odrobili uczciwie pracując w polu, a pomiędzy rodzinami zawiązała się przyjaźń.

Przygotowując się do obrony Huty obsadzano ufortyfikowane sektory. Ważną rolę odegrał wtedy syn Pomeranski, Franciszek, członek konspiracyjnego «Wachlarza», mianowany w czasie niemieckiej okupacji na podporucznika. W czasie I wojny światowej był kilkakrotnie odznaczany za waleczność na froncie. Wziął ze sobą wszystkich braci Tkaczyków do II Sektora, tj. do bunkra przy Słonym Błocie. Wiedział, że to waleczni mężczyźni, obeznani z bronią, więc mógł na nich liczyć, a oni go bardzo szanowali.

Atak banderowski wyglądał strasznie. W łunach palących się pojedynczych domów widać było nieprzebraną masę chłopów ukraińskich. Szli jak powolna nawała, w rękach trzymając widły, siekiery, szpikulce osadzone na drzewcach. Okrzyki «Hura, hura! Rizaty lachiw! Hura, hura!» paraliżowały obrońców.

Dowódca II Sektora zabronił strzelać z oddali, a w tym czasie masa napastników zalewała łąki nad rzeczką Gołubicą. Kiedy byli już w odległości mniejszej jak 200 m, ktoś z obrońców zerwał się do ucieczki, a za nim ruszyła większość z kilkudziesięciosobowej obsady bunkra. Strach ma wielkie oczy – poderwał do ucieczki również braci Tkaczyków.

Reakcja Franciszka Pomeranskiego była zdecydowana. Zawołał z prośbą w głosie: «Bolek! Wróćcie się, damy im radę! Zawróć wszystkich, bo nas wymordują!» On posłuchał, opamiętał braci, nakazał, aby razem z nim karabinami gotowymi do strzału zawracali uciekających, a oni go posłuchali. Jednocześnie Janek Drozdowski z 1km-u rozpoczął ostrzał atakującej hordy banderowskiej. Bracia Tkaczykowie sprowadzili uciekinierów z powrotem na stanowiska. Z każdym wystrzałem ustępował strach, do tego na pozycje wracali ci, którzy zdążyli wcześniej uciec. Chwilę jeszcze trwało natarcie, ale szybko chłopcy zalegli, a w końcu zbiegli w ciemność. Wtedy dopiero Franek Pomeranski podziękował Tkaczykom słowami: «Boluś, bez ciebie i braci już by było po Hucie». A on odpowiedział: «Gdyby nie wstyd, co sobie o nas pomyślisz, żadna siła by mnie nie zatrzymała przed ucieczką, tak się bałem».

Nikt już nie myślał o dezercji, obrońcy zrozumieli z kim walczą. Banderowcy od miesiący napadający i mordujący bezbronnych oraz wspierający ich siekiernicy nie byli tacy straszni. Co innego zamordować kogoś bezbronnego w nocy, a co innego atakować uzbrojonego – potrzeba było odwagi, a tej nie mieli.

W okresie zagrożenia atakiem w całej okolicy Polacy stawiali krzyże. Miały za wstawienictwem Bożym uchronić ludność od nieszczęść. Święta wyczekiwane były z nadzieją, pokładaną w Opatrzności Bożej, nie pominięto żadnego z nich. W okresie mordów banderowskich, kojarzyły się jednak z wielkim zagrożeniem. W święto

Оборона Гути Степанської

Оборона Гути Степанської – це великий героїзм сотень осіб, які боролися за життя власне і рідних. Розмовляючи з ще живими бандерівцями, які здобували Гуту, я питав їх: «Що би ви зробили з поляками, якби змогли подолати оборону?» Вони одностайно відповідали, що не знали, що би сталося і чи не повторилася би Янова Долина, Острівки чи, може, Паросля.

Небагато бракувало, щоб так сталося. Лише стійкість кількох оборонців змогла у критичний момент вберегти Гуту від поразки. Щоб належно їй ушанувати, почну із передвоєнного періоду.

У колонії Ладеса на початку 20-х рр. поселилася прибула із «централі» сім'я Ткачків – батьки, дочка і четверо синів. Жили вони у великій бідності, як і багато колоністів. Злидні стали ще більшими, коли передчасно помер батько. Найстарший із братів, Болеслав, одружився з донькою сусіда Щепковського. Інші холостякували – бідняка ніхто не хотів бачити зятем. Щоби вижити, ходили по людях, шукали роботу, якої не було. Як вдавалося, то крали, наприклад, сніпки скошеного жита. Страшна бідність змушувала боротися за життя.

Однієї неділі вони в білий день скоїли зухвалу крадіжку в сусідній Галинувці. Брати зрізали сливку з плодами і понесли її в ліс, щоб обірвати. Власник, Станіслав Померанський, якого покликав син Едвард, вирушив слідом за ними. Коли побачив, хто це, пішов просто до їхнього брата Болека. Обидва чекали на повернення злодіїв. Болеслав уболівав над винком братів, жалівся на бідність і просив вибачення. Мати, вдова, заливалася слізьми, що виховала таких злодіїв і за що Бог її так покарав.

Коли повернулися, Бolek наказав їм стати в кутку навколішки з піднятими руками. Він вів слідство, а брати, передчуваючи, що їх чекає, просили прощення. Коли нарешті Владислав зізнався, що це він зрізав дерево, Болеслав його сильно побив. Тоді вже і Станіслав Померанський просив, щоб їм вибачили, бо нічого не сталося – то лише сливка, в нього ще є. Збитки хлопці відробили, сумлінно працюючи в полі, а між сім'ями зав'язалася дружба.

Під час підготовки до оборони Гути призначали людей на укріплені сектори. Важливу роль тоді відіграв син Померанського, Францішек, член конспіративного «Віля» (пол. *Wachlarz* – диверсійна організація польського підпілля, – прим. перекл.), якому в підпіллі в період німецької окупації надали чин підпоручика. Під час Першої світової війни його кілька разів відзначали за героїзм на фронті. Францішек узяв із собою всіх братів Ткачків до 2-го сектора, тобто в бункер біля санаторію «Со-

лоне болото». Знав, що це відважні чоловіки, які вміють обходитися зі зброєю, тож міг на них розраховувати, а вони його дуже поважали.

Напад бандерівців виглядав страшно. У відблисках пожеж у поодиноких підпалених будинках було видно безкраю масу українських селян. Вони йшли як повільна нава, в руках тримали вила, сокири, прикріплені до древка загострені прутки. Вигуки «Ура, ура! Різати ляхів! Ура, ура!» парализували оборонців.

Командир 2-го сектора заборонив стріляти з віддалі, а тим часом маса селян заливала луки над річкою Голубицею. Коли вони були вже на відстані менше 200 метрів, хтось із оборонців кинувся навтьоки, а за ним рушила більшість із кількадесятиособового складу захисників бункера. Страх має великі очі – він підняв до втечі також братів Ткачків.

Реакція Францішека Померанського була рішучою. Він закликав із проханням у голосі: «Болеку! Верніться, ми справимося! Заверни всіх, бо нас повбивають!» Той послухав, привів до тям братів, наказав, щоб разом із ним гвинтівками зі вже зведеними курками завертали втікачів, і вони йому скорилися. Одночасно Янек Дроздовський почав обстрілювати з легкого кулемета атаку бандерівського війська. Брати Ткачки повернули втікачів назад на їхні позиції. З кожним пострілом страх відступав, до того ж на позиції поверталися ті, що встигли втекти раніше. Напад тривав ще якийсь час, але селяни швидко залягли, а в кінці втекли в темряву. Лише тоді Франек Померанський подякував Ткачикам словами: «Болеку, без тебе і братів було би вже по Гуті». А той відповів: «Якби не сором, що ти про нас погано подумаєш, жодна сила не втримала би мене від утечі, так я боявся».

Ніхто вже не думав про втечу, захисники зрозуміли, з ким мають діло. Бандерівці, які вже кілька місяців нападали й мордували безборонних, а також сокирники, які йшли за ними, не були вже такі страшні. Одна справа вбити когось безборонного вночі, а зовсім інша напасти на озброєного – тут потрібна була відвага, а її в них не було.

У період загрози нападів поляки встановлювали хрести по всій околиці. Вони за Божем заступництвом мали захистити людей від лиха. На свята чекали з надією, яку покладали

1

2

Zwistowania Pańskiego, 25 marca, banderowcy napadli na kolonie i wsie wokół Derażnego, w Wielkim Tygodniu wysadzali kościół w Stepaniu i wymordowali Janową Dolinę. Nakładające się na siebie ważne święta: Narodzenie Jana Chrzciciela i Boże Ciało 24 czerwca, Apostołów Piotra i Pawła 29 czerwca, odpust Najświętszego Serca Pana Jezusa 2 lipca, wydawały się być idealną datą dla banderowskiego ataku.

Nieprzerwany ciąg wydarzeń, jakie w czerwcu 1943 r. działy się w Hucie Stepańskiej i okolicy, zwiastował nadchodzący nieuchronnie koniec. Rozpoczęło się od złapania dziewięciu uzbrojonych sowieckich partyzantów, których posądzano, że to banderowcy i próbowano oddać w ręce Niemców. Kilka dni po tym, od strony Stydnia przez Omelanę weszła niemiecka kompania Wehrmachtu i zatrzymała się w Słonym Błocie. Niemcy patrolowali teren, a na drugi dzień odeszli do Stepania. Ich przyścisłe było bardzo niepokojące.

Za tydzień, 16 czerwca, nastąpił «Sądny Dzień» dla Huty Stepańskiej. Wieś została otoczona przez niemiecki batalion pacyfikacyjny. Kto mógł, uciekł ze wsi, broń pochowano, a wszyscy z niepokojem oczekiwali następnych wydarzeń. Niemieccy żołnierze czekali na rozkaz pacyfikacji. W domu organisty Franciszka Józycia obradował Sąd Wojenny. Niemcy zarzucali Hucianom wspieranie sowieckich partyzantów, ukrywanie Żydów, posiadanie broni ręcznej i maszynowej, napady na ukraińskie wsie, utrzymywanie łączności radiowej z Londynem i otrzymywanie zrzutów broni. Za to wszystko ogłoszono całkowitą zagładę wsi i egzekucja ludności.

Jako główny obrońca wystąpił ks. dr Bronisław Drzepecki, biegły władający językiem niemieckim. Po kolei obalał wszystkie zarzuty, wskazując na prowokację ukraińską. Sąd nie podjął decyzji o pacyfikacji, jednak do końca nie dał wiary wyjaśnieniom i ostrzegł przed pomocą dla partyzantów, stwierdzając: «Następnym razem pacyfikacja będzie bez sądu».

Odchodzący Niemcy proponowali opuszczenie wsi, oferowali chętnym ochronę w drodze do stacji. Z okazji skorzystało kilkanaście rodzin, przeważnie uciekinierów z innych wsi. Odszedł m.in. dowódca VI Sektora obrony Leon Krokus, na którego miejsce mianowano Edwarda Pomearańskiego.

Po odejściu Niemców w Hucie nastąpiła atmosfera wielkiej pobożności oraz obudzona została nadzieja na przetrwanie. Księża, modląc

się z wiernymi, wezwali w środę przed oktawą Bożego Ciała do zachowania ścisłego postu na resztę życia. Jego intencją było ocalenie z rąk banderowskich morderców. Dla upamiętnienia ocalenia wsi i ochrony przed bandami, postawiono po kilku dniach trzy krzyże z napisem «Jezu Ratuj Nas». Ten koło Słonego Błota stoi do dziś, jest naoczny świadkiem zagłady wsi.

Następnie odbyła się procesja Bożego Ciała, przebiegała w atmosferze wielkiego strachu. Rozeszła się bowiem pogłoska, że banderowcy w czasie jej trwania mają zaatakować Hutę. Dowództwo było na atak przygotowane, tym niemniej dla uspokojenia ludności demonstracyjnie wzmacniano Sektory obrony, a mężczyźni niebędący dotychczas w odwodzie kosynierów mieli przy sobie posiadać piki do obrony. Na szczęście procesja odbyła się bez incydentów.

Ostatnią uroczystością i pożegnalnym świętem był odpust parafialny Najświętszego Serca Pana Jezusa, 2 lipca. Kilka dni później przyszła wiadomość radiowa o śmierci Naczelnego Wodza generała Władysława Sikorskiego, od strony wsi ukraińskich słychać było głośnie dzwinki radosnej muzyki.

Jednak każdy kolejny dzień przynosił złudną nadzieję na uspokojenie sytuacji: przecieży Ukraińcy muszą, tak, jak i my, kosić swoje zboża. Przed 11 lipca zaprzyjaźnieni Ukraińcy informowali, że banderowcy odeszli. Nie było łączności ze światem, nikt nie wiedział o masowych mordach w odległych powiatach: włodzimierskim, horochowskim, kowelskim i łuckim.

Nadzieję studził jednak konny zwiad huciański, informację o przemieszczaniu się oddziałów banderowskich pod Hutę Stepańską zabierały spokój.

Atak rozpoczął się 16 lipca, tj. w święto Matki Boskiej Szkaplerznej. Ze względu na wcześniejsze przygotowanie stanowisk obrony, natarcia odpierane były z niewielkimi stratami. Bunkry wokół Huty doskonale zdały egzamin, grad kul nie czynił wielkich spustoszeń. Dla ochrony kilku tysięcy ludzi ufortyfikowano piętrową, murywaną szkołę, czyniąc z niej szpital i miejsce dla matek z małymi dziećmi. Na placu szkolnym, ogrodzonym metalową siatką, wykopane były rozległe schrony ziemne, mogące pomieścić wielką ilość ludności. Dowództwo samoobrony nie przewidziało jednak napływu uciekinierów z rejonu Wyrki. Kiedy ci przybyli, nakazano kopać następne schrony. Prace szły bardzo szybko i już

na Boże Przewidzenia, nie пропускали żadnego z nich. Próżne w czasie banderowskich napadów święta asocjowały się z wielką zagrożoną. U święta Błogosławienia Gospodniego 25 marca banderowcy napadli na kolonie i wsie wokół Derażnego, u Strasnij tydzień podірвали костел у Степані й винищили мешканців Янової Долини. Співпадиння важливих свят – Різдва Йоана Хрестителя і Божого Тіла 24 червня, свято Апостолів Петра і Павла 29 червня, відпуст Пресвятого Серця Господа Ісуса 2 липня здавалися ідеальними датами для banderivського нападу.

Неперервна низка подій, які в червні 1943 р. відбувалися в Гуті Степанській та в околиці, віщувала наближення неблаганного кінця. Все почалося з того, що оборонці зловили дев'ятьох озброєних радянських партизанів, про яких подумали, що це banderivці. Їх пробували віддати в руки німців. Через кілька днів після цього зі сторони Стидина через Омелянку увійшов німецький загін Вермахту і зупинився в «Солоному болоті». Німці патрулювали територію, а на другий день відійшли до Степані. Їхній прихід був дуже тривожним сигналом.

Через тиждень, 16 червня, для Гуті Степанської настав «судний день». Село оточив пacyфікаційний німецький батальйон. Хто міг, утік із села, зброю поховали і всі з неспокоєм очікували наступних подій. Німецькі солдати чекали на наказ про пacyфікацію. В домі органіста Францішека Юзюка засідав військовий трибунал. Німці звинувачували гутян у підтримці радянських партизанів, переходуванні євреїв, володінні холодною та вогнепальною зброєю, в нападах на українські села, підтримці радіозв'язку з Лондоном та отриманні скинутого з літаків озброєння. За все це село загрожувало повне знищення зі стратою населення.

Головним захисником виступив отець Броніслав Джебський, який чудово володів німецькою мовою. Він один за одним спростовував усі звинувачення, вказуючи на українську провокацію. Трибунал не прийняв рішення про пacyфікацію, проте так до кінця й не повірив поясненням і остеріг перед допомогою партизанам, сказавши: «Наступного разу пacyфікація відбудеться без суду».

Відходячи, німці радили покинути село і пропонували охочим охорону по дорозі до станції. Нагодою скористалися кільканадцять сімей, переважно втікачів з інших сіл. Зокрема, село покинув командир 6-го сектора оборони

Леон Крокus, на місце якого призначили Едварда Померанського.

Після відходу німців у Гуті запанувала атмосфера великої набожності й ожила надія на виживання. Священники, молячись із вірянами, закликали решту життя дотримуватися суворого посту в середу перед октавою Божого тіла (*октава – в католицькій традиції період, у який входить сама урочистість та сім наступних після неї днів, – прим. перекл.*). Іntenцією цього посту був порятунок від рук banderivських убивць. Для того, щоб увіковічити порятунок села і задля охорони від банд, через кілька днів встановили три хрести з написом «Сусе, порятуй нас». Хрест біля «Солоного болота» стоїть і понині, він наочний свідок знищення села.

Потім відбулася процесія Божого Тіла, яка пройшла в атмосфері великого страху, адже розійшовся поголос, що під час процесії banderivці мають напасти на Гуту. Командування було готове до їхнього нападу, але для заспокоєння населення захисники показово укріплювали сектори оборони, а чоловіки, які досі не були в резервному загоні, повинні були мати при собі піки для оборони. На щастя, процесія відбулася без інцидентів.

Останньою урочистістю і прощальним святом був парafіальний відпуст Пресвятого Серця Господа Ісуса 2 липня. Через кілька днів по радіо надійшла звістка про смерть головнокомандувача польських Збройних сил, генерала Владислава Сікорського. З боку українських сіл було чути гучні звуки радісної музики.

Попри все кожен черговий день приносили оманиливу надію на те, що ситуація заспокоїться: адже українці мусять, як і ми, косити своє збіжжя. Перед 11 липня приязні українці повідомляли, що banderivці відійшли. Зв'язку зі світом не було, ніхто не знав про масові вбивства у віддалених повітах: Володимирському, Горохівському, Ковельському та Луцькому.

Надію оступжувала лише гутянська кінна розвідка – дані про переміщення banderivських частин під Гуту Степанську забирали спокій.

Напад розпочався 16 липня, тобто на свято Матері Божої Скапулярію. З огляду на те, що оборонні позиції були приготовані раніше, атаки відбивали з невеликими втратами. Бункери навколо Гуті чудово пройшли іспит, град куль не завдавав великих збитків. Для захисту кількох тисяч людей укріпили двоповерхову муровану школу, в ній облаштували

3

4

5

6

7

W Łucku zwyciężył Andrzej Duda

У Луцьку переміг Анджей Дуда

62 obywateli polskich oddało w Łucku swój głos w II turze wyborów prezydenckich, które odbyły się 12 lipca.

62 польських громадян віддали в Луцьку свій голос під час другого туру виборів президента РП, який відбувся 12 липня.

Obwodowa Komisja Wyborcza nr 143 podała, że zarejestrowanych uprawnionych do głosowania było 69 osób. 10 z nich zgłoszowało korespondencyjnie. 34 głosy otrzymał urzędujący prezydent Andrzej Duda, a 27 – Rafał Trzaskowski, kandydat Koalicji Obywatelskiej.

Na terenie całej Ukrainy 390 polskich obywateli oddało głos na Andrzeja Dudę, 340 – na Rafała Trzaskowskiego.

Pod względem frekwencji, która w tych wyborach wyniosła 68,18 proc., Polacy spisali się na piątkę z plusem. Tak aktywnie głosowali ostatnio w 1995 r., gdy o reelekcję ubiegał się prezydent Lech Wałęsa rywalizując z Aleksandrem Kwaśniewskim.

Tym razem urzędujący prezydent po raz drugi zdobył mandat zaufania od społeczeństwa. Wieczorem 13 lipca Państwowa Komisja Wyborcza po przeliczeniu głosów we wszystkich 27 230 obwodowych komisjach wyborczych podała, że w II turze wyborów prezydenckich Andrzej Duda otrzymał 51,03 proc. głosów, Rafał Trzaskowski – 48,97 proc.

Tekst i zdjęcie: Ewa MANKOWSKA,
Ukraińsko-Polski Sojusz
imienia Tomasza Padury w Równem

Okružna wyborcza komisja № 143 powiadomiła, że w niej zarejestrowało się 69 obywateli z Ukrainy, którzy mieli prawo głosu. 10 z nich zgłoszowało korespondencyjnie. 34 głosy otrzymał urzędujący prezydent RP Andrzej Duda, a 27 – Rafał Trzaskowski, kandydat Gromadyńskiej koalicji.

Na terenie całej Ukrainy 390 polskich obywateli oddało głos na Andrzeja Dudę, 340 – za Rafała Trzaskowskiego.

Jвка виборців на всіх виборчих дільницях становила 68,18 %. Так активно востаннє поляки голосували в 1995 р., коли за переобрання боровся президент Лех Валенса, який змагався з Олександром Квасневським.

Цього разу чинний президент вдруге здобув мандат довіри від суспільства. Увечері 13 липня, після підрахунку голосів з усіх 27 230 округів, Державна виборча комісія поінформувала, що в другому турі виборів президента Польщі Анджей Дуда отримав 51,03 % голосів, Рафал Тшасковський – 48,97 %.

Текст і фото: Ева МАНЬКОВСЬКА,
Українсько-польський союз
імені Томаша Падури в Рівном

IPN udostępnił on-line bazę ofiar Zbrodni Wołyńskiej

У Польщі презентували онлайн-базу жертв Волинського злочину

Lipiec to szczególnie miesiąc dla polskiej pamięci historycznej, poświęcony uczczeniu ofiar Rzezi Wołyńskiej. Kulminacją akcji masowej eksterminacji Polaków była tak zwana Krwawa Niedziela, 11 lipca 1943 r., kiedy jednostki OUN-B i innych formacji jednocześnie zaatakowały około stu miejscowości.

Липень – особливий для польської історичної пам'яті місяць, присвячений вшануванню жертв Волинської різни. Кульмінаційним пунктом акції масового винищення поляків була так звана Кривава неділя, 11 липня 1943 р., коли частини ОУН-Б та інших формувань одночасно здійснили напад на приблизно сотню населених пунктів.

W sumie, według różnych szacunków historyków, w Rezi Wołyńskiej zginęło od 40 do 130 tys. Polaków. Przez długi czas wydarzenia te były pomijane przez oficjalną historię i dopiero w ostatnich dziesięcioleciach Zbrodnia Wołyńska stała się przedmiotem polskiej polityki historycznej i poważnych badań.

W 2016 r. Sejm Rzeczypospolitej Polskiej ustanowił 11 lipca Narodowym Dniem Pamięci Ofiar Ludobójstwa dokonanego przez ukraińskich nacjonalistów na obywatelach II Rzeczypospolitej Polskiej.

8 lipca, specjalnie z powodu kolejnej rocznicy Zbrodni Wołyńskiej, Instytut Pamięci Narodowej zaprezentował internetową bazę ofiar Zbrodni Wołyńskiej. Z tej okazji odbyła się konferencja prasowa w Centrum Edukacyjnym IPN im. Janusza Kurtyki «Przystanek Historia» w Warszawie.

Prace nad bazą rozpoczęto w 2019 r. Zakończenie projektu planowane jest na 2023 r. – 80. rocznicę Zbrodni Wołyńskiej. Obecnie baza danych na portalu zbrodniawolynska.pl zawiera około 17 tys. wpisów. Wszystkie dotyczą dawnego województwa wołyńskiego. W przyszłości planowane jest uzupełnienie informacji o innych województwach II Rzeczypospolitej.

W bazie danych można wyszukiwać wiadomości o osobach zamordowanych podczas Rzezi

Wołyńskiej według różnych parametrów: nazwiska, miejsca zamieszkania lub zbrodni, narodowości, daty. Oprócz Polaków w zbiorze znajdują się dane ofiar innych narodowości, w tym Ukraińców, którzy zginęli z rąk swoich rodaków. Baza danych zawiera również zdjęcia ofiar i linki do źródeł: wspomnień, dokumentów archiwalnych, publikacji. Na szczególną uwagę zasługuje interaktywna mapa miejsc zbrodni, która jest również połączona z całym zasobem. W osobnej zakładce użytkownicy mogą sami dodawać nowe wpisy. Serwis dostępny jest także w języku angielskim i ukraińskim.

Dr Jarosław Szarek, prezes Instytutu Pamięci Narodowej, podczas konferencji prasowej powiedział: «Nie tworzymy tej bazy przeciwko komukolwiek. Jesteśmy za dobrymi relacjami z Ukrainą – zresztą za dwie godziny w tej sali odbędzie się promocja książki jednego z historyków ukraińskich o wspólnych działaniach Polski i Ukrainy w 1920 r. Ale nie możemy zapomnieć i pominąć też tych trudnych, bolesnych momentów naszej historii. Drogą do pojednania jest zawsze prawda. Musimy tę trudną drogę przejść».

Anatol OLIH

Усього у Волинській різни, за різними оцінками істориків, загинуло від 40 до 130 тис. поляків. Довгий час цей епізод замовчувався офіційною історією і лише в останні десятиліття Волинський злочин став предметом польської національної історичної політики та серйозних досліджень.

У 2016 р. Сейм Республіки Польща встановив 11 липня Національним днем пам'яті геноциду громадян II Республіки Польща українськими націоналістами.

8 липня цього року, спеціально до чергової річниці Волинської трагедії, Інститут національної пам'яті Польщі презентував онлайн-базу жертв Волинського злочину. У варшавському освітньому центрі Інституту національної пам'яті імені Януша Куртики «Зупинка Історія» із цієї нагоди провели прес-конференцію.

Роботу над базою розпочали у 2019 р, закінчення проекту організатори планують на 2023 р. – 80-ту річницю Волинської трагедії. Станом на сьогодні в базі даних на порталі zbrodniawolynska.pl зібрано близько 17 тис. рекордів. Усі вони стосуються Волинського воєводства, надалі планується поповнювати й додавати інформацію, яка стосується інших воєводств тодішньої Республіки Польщі.

У базі даних можна шукати інформацію про загиблих під час Волинської різни за різними параметрами: прізвищем, місцевістю, національністю, датою. Крім поляків, у неї внесені й жертви інших національностей, зокрема й українці, які загинули від рук своїх одноплемінців. У базі також зберігаються фото жертв та посилання на джерела: спогади, архівні документи, публікації. Особливої уваги заслуговує інтерактивна карта місць злочинів, за допомогою якої теж можна знаходитися з базою. В окремій вкладці користувачі можуть постійно додавати нові рекорди. Є також інтерфейс англійською та українською мовами.

Ярослав Шарек, голова Інституту національної пам'яті Польщі, під час презентації сказав: «Ми не створюємо цю базу проти будь-кого. Ми за добрі відносини з Україною. Зрештою, за дві години в цьому самому залі відбудеться презентація книжки одного з українських істориків про спільні дії Польщі та України в 1920 р. Але ми не можемо забути й оминати теж цих важких, болючих моментів нашої історії. Дорогою до взаєморозуміння завжди є правда. І ми маємо цією важкою дорогою пройти».

Анатолій ОЛІХ

Polacy w czasie kwarantanny: lekarz Walentyn Lewczuk z Łucka

Поляки на карантині: лікар Валентин Левчук із Луцька

Kolejnym bohaterem cyklu «Ukraina. Polacy podczas kwarantanny» jest Walentyn Lewczuk, lekarz ginekolog-położnik z Łucka, członek Stowarzyszenia Lekarzy Polskiego Pochodzenia na Wołyniu, działającego od 2012 r. Rozmowa z nim odbyła się wiosną tego roku.

Nastupnym uczestnikiem cyklu «Ukraina. Polacy na карантині» – Валентин Левчук, акушер-гінеколог із Луцька, член Товариства лікарів польського походження на Волині, яке діє з 2012 r. Rozmowa z nim відбулася навесні цього року.

O sobie

Jestem lekarzem-ginekologiem. Pracuję w branży medycznej już 22 lata. Najpierw ukończyłem Collegium Medyczne w Kowlu. W 1998 r. – Bukowiński Państwowy Uniwersytet Medyczny. Od tego czasu pracowałem jako lekarz ginekolog-położnik w Wołyńskim Szpitalu Obwodowym. Teraz pracuję w Wołyńskim Obwodowym Centrum Położnictwa.

Jestem członkiem Stowarzyszenia Lekarzy Polskiego Pochodzenia na Wołyniu. Z własnej inicjatywy organizujemy akcje charytatywne pt. «Białe soboty». Dajemy ogłoszenia w kościołach o bezpłatnych badaniach i poradach medycznych dla osób, które tego potrzebują. Organizujemy wyjazd i przyjmujemy chorych na miejscu. Pieniądze, potrzebne na leki związane z akcją, otrzymujemy z «Caritasu» i Fundacji «Polski Zespół Humanitarny». Opiekujemy się także zabytkami, m.in. ruinami kościoła i cmentarzem w Kisielinie.

Czego pozbawiła mnie kwarantanna?

Kwarantanna mnie ominęła. Nie jest tak strasznie, wszyscy moi krewni i bliscy są zdrowi. Moim zdaniem, zalecenia i rekomendacje WHO dotyczące COVID-19 są absurdalne. Maskę chroni tylko przez 2 godziny, potem trzeba ją zmienić. Skąd weźmiemy 60 mln masek dla wszystkich mieszkańców Ukrainy? Dlaczego zakazane są spacerowanie w parkach, jeśli one wzmacniają odporność? I dlaczego 10 policjantów ściga jednego człowieka kąpiącego się w Dnieprze?

Oczywiście mój rytm życia się zmienił. Nie mogę pojechać do swojej córki i wnuka, bo mieszkają w Polsce. Brakuje też tradycyjnych spotkań przy kawie z kolegami ze Stowarzyszenia. Poza tym nie robimy teraz operacji planowych, chociaż codziennie jestem w pracy.

Czego nauczyła mnie kwarantanna?

Przede wszystkim, mogę teraz obejść się bez usług fryzjerskich. Ratuje mnie maszynka do strzyżenia włosów. Ponieważ większość medycznych i polonijnych konferencji odwołano albo przeniesiono w tryb online, spędzam dużo czasu na webinarach naukowych.

I tak myślę, że kwarantanna to czas dla przeanalizowania swoich wartości. Życzę nam wszystkim, żebyśmy byli umiarkowani w swoich pragnieniach i bardziej tolerancyjni. Teraz dostrzega się zdenerwowanie ludzi, którym kończą się środki do życia, widać kryzys gospodarczy. Ale musi zostać miłość do bliźniego. Wszyscy pamiętamy ogromną kolejkę Ukraińców, którzy wracając do domu przekraczali polską granicę. Oni pojechali zarabiać pieniądze, a nie podróżować po świecie. W czasie kwarantanny wielu z nich skończyły się umowy o pracę czy wizy pracownicze. Ważne, by to rozumieć! Nie możemy pozwolić, żeby sprawy materialne zwyciężyły nad zdrowym rozsądkiem.

Po kwarantannie

Chcę napić się kawy z kolegami i wrócić do planowych operacji. Chcę święta zwycięstwa nad koronawirusem. I żeby ludzie, których będę spotykał na ulicy, byli uśmiechnięci i nie musieli zakładać masek.

Rozmawiała Olena SZULHA
Fot. Walentyn KUZAN

Pro siebie

Jestem lekarzem-ginekologiem. U medycznej sferie pracuję протягом 22 років. Спочатку закінчив Ковельський медичний коледж, а в 1998 р. – Буковинський державний медичний університет. Відтоді я був акушером-гінекологом Волинської обласної клінічної лікарні, а зараз працюю гінекологом у Волинському обласному перинатальному центрі.

Я член Товариства лікарів польського походження на Волині. Із власної ініціативи ми організуємо «білі суботи». В костелах даємо оголошення про те, що всіх мешканців, котрі потребують допомоги,

безкоштовно прийматимуть лікарі певного профілю. Збираємося і проводимо прийом на місцях. Кошти на потрібні хворим ліки надають міжнародний благодійний фонд «Карітас» та фундація «Польська гуманітарна група». Також опікуємося пам'ятками, наприклад, руїнами костелу та католицьким цвинтарем у Киселині.

Чого позбавив мене карантин?

Карантин мене ominув. Не все так страшно, всі мої рідні та близькі здорові. На мою думку, поради та рекомендації ВОЗ, пов'язані з COVID-19, доведені до абсурду. Маска захищає протягом двох годин, надалі її потрібно

змінювати. Де ми візьмемо 60 млн масок для всіх громадян України? Чому заборонені прогулянки в парках, якщо вони зміцнюють імунітет? І чому аж 10 поліціантів виловлюють одну людину з Дніпра?

Звісно, мій ритм життя порушився. Я не можу поїхати до своєї доньки та онука, адже вони мешкають у Польщі. Мені не вистачає традиційних зустрічей із колегами з товариства на каві після роботи. Також ми не проводимо планових операцій, хоча я щодня на роботі.

Чого мене навчив карантин?

Передусім тепер я обходжуся без послуг перукаря. Рятую машинку. Оскільки велику кількість медичних та полонійних конференцій відклали або переформатували в онлайн, я приділяю багато часу навчанню на вебінарах.

І, знаєте, карантин – це час для переосмислення. Хочу побажати співгромадянам, щоб ми були більш терпимі до своїх бажань та стриманіші. Так, зараз спостерігається роздратованість, адже кошти закінчуються, велика криза в економіці. Але повинна лишатися любов до свого ближнього. Думаю, ви всі пам'ятаєте величезну чергу українців, які перетинали польський кордон, повертаючись додому. Вони поїхали працювати не від хорошого життя, і на час карантину в багатьох із них завершилися терміни дії контрактів, робочі візи тощо. Важливо це розуміти! Потрібно, щоб «холодильник» не перемагав здоровий глузд!

Після карантину

Після карантину я хочу випити кави з друзями та повернутися до планових операцій. Я хочу свята перемоги над коронавірусом. Щоб люди, яких зустрічати на вулиці, посміхалися і не мусили носити маски.

Rozmawiała Olena SZULHA
Foto: Walentyn KUZAN

STYPENDIA
STOWARZYSZENIA
„WSPÓLNOTA POLSKA”
SEMESTR WIOSENNY 2020

Stypendia naukowe «Wspólnota Polskiej»

Stowarzyszenie «Wspólnota Polska» ogłosiło nabór wniosków na stypendia naukowe – Semestr Wiosenny 2020.

Jeżeli jesteś Uczniem/Uczennicą/Studentem/Studentką/Doktorantem/Doktorantką polskiego pochodzenia, urodziłaś/urodziłeś się za granicą lub od co najmniej 5 lat mieszkasz poza Polską:

- uczysz się albo studiujesz w Polsce,
- uczysz się albo studiujesz za granicą,
- posługujesz się językiem polskim w stopniu komunikatywnym,
- aktywnie działasz na rzecz środowiska polonijnego w swoim kraju lub rozwijasz współpracę z organizacjami wspierającymi Polonię,
- wyróżniasz się dobrymi wynikami w nauce, aplikuj o stypendium Stowarzyszenia «Wspólnota Polska».

W tym roku dostępne są tylko stypendia naukowe.

Więcej informacji, w tym regulamin i formularz można znaleźć na stronie Stowarzyszenia «Wspólnota Polska»: <http://wspolnotapolska.org.pl/stypendia/index.php>

Termin zakończenia naboru 1 sierpnia 2020 r. Projekt finansowany ze środków Kancelarii Prezesa Rady Ministrów w ramach zadania publicznego dotyczącego pomocy Polonii i Polakom za granicą.

Porządkowanie polskich cmentarzy w Lubomlu, Rymaczach i Mielnikach

Прибирання польських кладовищ у Любомлі, Римачах і Мельниках

Чłonковие Stowarzyszenia Kultury Polskiej im. Michała Ogińskiego w Lubomlu kilka razy w roku porządkują polskie cmentarze na terenie rejonu lubomelskiego i szackiego.

Члени Товариства польської культури імені Міхала Огінського в Любомлі кілька разів протягом року прибирають польські кладовища на території Любомльського та Шацького районів.

W maju tego roku zostały uporządkowane cmentarze w Lubomlu, Rymaczach i Mielnikach.

W sprzątaniu polskiego wojskowo-cywilnego cmentarza w Lubomlu wzięli udział: Maria Szewczenko, Ludmyła Bojko, Denys Szutejew, Dmytro Szutejew, Włodzimierz Pedycz. Wykosili oni i zagrabili trawę, pozamiatali i wynieśli śmieci z terenu cmentarza.

Na cmentarzu w Mielnikach spoczywają żołnierze Korpusu Obrony Pogranicza, którzy zginęli we wrześniu 1939 r. podczas bitwy z sowieckimi najeźdźcami pod Szackiem. W czyszczeniu nagrobków, zamiataniu i grabieniu w tym miejscu wzięli udział członkowie oddziału Stowarzyszenia w rejonie szackim: Oleg Lisowski i Maria Szewczenko.

W maju prace porządkowe na polskim wojskowo-cywilnym cmentarzu w Rymaczach prowadzili: Jaryna Olech, Dmytro Pyłypczuk oraz Włodzimierz Pedycz.

Tegoroczne intensywne opady deszczu sprzyjały szybkiemu zarostaniu cmentarzy trawą. Zatem już w czerwcu członkowie Stowarzyszenia znowu sprząkali cmentarz w Rymaczach. W pracach wzięli udział: Witalij Bojko, Ludmyła Bojko, Ludmyła Syluk, Władysław Syrotiuk, Olena Szańska, Wiktorija Szańska oraz uczennice szkoły pol-

skiej przy SKP im. Michała Ogińskiego – Marta Syluk i Marjana Bojko.

Włodzimierz PEDYCH
Zdjęcie: Maria Szewczenko

У травні цього року вони впорядкували цвинтарі в Любомлі, Римачах і Мельниках.

У прибиранні польського військово-цивільного кладовища в Любомлі взяли участь Ма-

рія Шевченко, Людмила Бойко, Денис Шутеев, Дмитро Шутеев та Володимир Педич. Вони викосили та прибрали траву, підмели територію кладовища та винесли сміття.

На цвинтарі в Мельниках спочивають солдати Корпусу охорони прикордоння, які загинули у вересні 1939 р. у Битві під Шацьком проти Червоної армії. Чистили нагробки, підмітали й загрибали сміття в Мельниках члени шацького підвідділу Товариства польської культури імені Міхала Огінського Олег Лісовський та Марія Шевченко.

Польське військово-цивільне кладовище в Римачах в травні впорядкували Ярина Олех, Дмитро Пилипчук та Володимир Педич.

Цьогорічні інтенсивні дощі сприяли швидкому заростанню кладовищ травом. Через це вже в червні члени товариства знову прибирали кладовище в Римачах. До впорядкування некрополя долучилися Віталій Бойко, Людмила Бойко, Людмила Силук, Владислав Сиротюк, Олена Штанська, Вікторія Штанська та учениці польської школи, що діє при товаристві, Марта Силук і Мар'яна Бойко.

Володимир ПЕДИЧ
Фото: Марія Шевченко

Podziękowania z Kostiuchnówki

Drodzy, kochani Przyjaciele z Wołynia, Tarnopolszczyzny i z Rówieńszczyzny. W kwietniu za pośrednictwem naszego ulubionego «Monitora Wołyńskiego» ogłoszona została wśród Was akcja pomocy dla ośrodka «Centrum Dialogu Kostiuchnówka».

Moje Córki, Kasia i Natalia, słysząc o problemach ośrodka i widząc zmartwienie swojego taty, uruchomiły całą tę akcję.

Chcę powiedzieć, że w chwili obecnej jesteśmy na półmetku zbierania zaplanowanej sumy. Ale chcę również powiedzieć, że radość sprawia nie tylko zgromadzona kwota, ale także ilość osób, które zaangażowały się w tę akcję. Daje to przysłowiowego «kopa» do dalszej aktywnej i nieprzerwanej pracy, którą zaczęliśmy tu, na Wołyniu, 23 lata temu.

Dzięki Wam wiemy, że damy radę i żaden koronawirus nie będzie nam straszny. Najpiękniej swoim wierszem wyraża nasze uczucia moja córka Natalia. Za pośrednictwem «Monitora Wołyńskiego» dedykujemy go Tobie, Rodzino Kostiuchnowska:

Kostiuchnówka przez wirusa,
nie poczuje łatwo bluesa,
ośrodek pusty stał,
Jarek włosy z głowy rwał,
razem z Jarkiem przyjaciele,
których dobrze, że jest wiele.
Rozeszali szybko wieści,
maila, no a w jego treści
prośbę, aby wesprzeć finansowo
Ośrodek – daję słowo!
Szał się zrobił niesłychany,
wpłaty szły na POMAGAMY
i na konto fundacyjne
i Chorągwi konto inne,

Moї доньки, Кася і Наталія, почувши про проблеми центру й побачивши переживання свого тата, започаткували цілу цю акцію.

Хочу сказати, що на теперішньому етапі нам ще потрібно подолати пів дороги, щоб зібрати заплановану суму. Також хочу зазначити, що радість приносить не тільки зібрана сума, але й кількість осіб, котрі взяли участь в акції. Це дає добрячого «копняка» для подальшої активної та безперервної роботи, яку ми розпочали тут, на Волині, 23 роки тому.

Завдяки Вам ми знаємо, що впораємося, і що жоден коронавірус нам не страшний. Найкраще те, що ми відчуваємо, передає вірш моєї доньки Наталії. За посередництвом «Волинського монітора» присвячуємо його Тобі, Костюхнівська Родино:

słowem z każdej świata strony,
pomógł kto mógł jak szalony!
Za to wszystko dziękujemy,
jak odwdziżyć się – nie wiemy!
Pozostaje słać uściski,
każdy z Was nam bardzo bliski!
Zdalnie w pas się Wam kłaniamy
i na pewno przysięgamy,
że gdy tylko któryś z Was
będzie gorszy miał swój czas,
może liczyć też na wsparcie
i mówimy to otwarcie.
Dla Darczyńcy słowa szczerze –
jesteś naszym bohaterem!

Подяка з Костюхнівки

Дорогі, любі Друзі з Волині, Тернопільщини та Рівненщини. У квітні за посередництвом нашого улюбленого «Волинського монітора» ми оголосили акцію допомоги для Центру діалогу «Костюхнівка».

Ze swej strony chcę serdecznie podziękować Wam wszystkim i pozdrowić tak, jak robimy to od lat: ŻYCZY ZDRÓWKA KOSTIUCHNÓWKA i z харцерским поздравлением CZUWAJ!

Мн. Jarosław Górecki,
dyrektor Centrum Dialogu Kostiuchnówka
Chorągwi Łódzkiej ZHP

Zi swego боку хочу сердечно подякувати Вам усім та привітати так, як ми це робимо багато років: БАЖАЄ ЗДОРОВ'Я КОСТЮХНІВКА з харцерським привітанням «ЧАТУЙ!»

Харцмайстер Ярослав Гурецький,
директор Центру діалогу «Костюхнівка»
Лодзької хоругви Союзу польського харцерства

100 lat temu pod Dubnem i Chorupaniem

100 років тому під Дубном і Хорупанню

W tych lipcowych dniach, dokładnie 100 lat temu, Grupa gen. Franciszka Krajowskiego stoczyła bitwę z 1 Armią Konną gen. Siemiona Budionnego pod Chorupaniem i Dubnem.

Chorupań – to wieś położona na północny zachód od Dubna (obecnie rejon młynowski w obwodzie rówieńskim). W dniach 13–19 lipca 1920 r. znalazła się w centrum walk między Wojskiem Polskim i Armią Czerwoną.

Grupa gen. Franciszka Krajowskiego stanowiła lewe skrzydło 6 Armii Wojska Polskiego odciętej od 2 Armii WP na skutek uderzenia kawalerii Budionnego. W lipcu 1920 r. Grupa miała za zadanie obronić front nad Ikwą na odcinku Krzemieniec–Dubno. W jej składzie walczyły: 18 Dywizja Piechoty (stanowiła trzon Grupy), 44 Pułk Piechoty, 1/4 Pułku Strzelców Podhalańskich, Szwadron Strzelców Konnych, Bateria Ukraińska i 6 Pułk Ułanów.

13 lipca Grupa Krajowskiego opanowała Dubno, a następnie, odrzucając przeciwnika w stronę Smordwy i Młynowa, zdobyła Chorupań. Rozpoczęto wówczas wzmacnianie załogi fortu Zahorce, obsadzanie przejścia przez Ikwę, od Krzemieńca aż do Ptyczy, żeby zabezpieczyć tyły 18 Dywizji Piechoty, otoczonej przez konne dywizje Budionnego. Polskie jednostki ciągle nie miały łączności z 2 Armią WP.

Już 14 lipca wojsko Budionnego udało się ponownie opanować Dubno i Chorupań. Kontratak na te miejscowości 18 Dywizji Piechoty rozpoczęła 16 lipca, zajmując m.in. Tarakanów, a następnie wypędzając bolszewików z Dubna. 17 lipca Wojsko Polskie odzyskało Chorupań, następnie co prawda musiało odeprzeć kilka ko-

lejnych natarć przeciwnika. Nad ranem 20 lipca jednostki Grupy Krajowskiego zmuszone były do opuszczenia wsi i wycofania się do rejonu Werba–Białogródka, część jednostek skierowała się na Radziwiłłów.

Dzięki kilkudniowym walkom o Chorupań i Dubno udało się związać siły 1 Armii Konnej i utrudnić jej obejście lewego skrzydła 18 Dywizji Piechoty.

W walkach pod Dubnem i Chorupaniem poległo, zostało rannych lub zaginęło ok. 800 polskich żołnierzy. W Dubnie, na cmentarzu przy ulicy Myrohoszczańskej, zachował się grób żołnierzy 49 Pułku Piechoty (ta jednostka walczyła w składzie XXXVI Brygady Piechoty, która z kolei była częścią 18 Dywizji Piechoty). Zginęli oni w bitwie pod Chorupaniem. Grobem tym opiekują się członkowie Towarzystwa Kultury Polskiej w Dubnie oraz parafianie miejscowego kościoła Świętego Jana Nepomucena. W lipcu przychodzą tu z modlitwą, żeby uczcić pamięć poległych.

Walki żołnierzy polskich o Chorupań zostały upamiętnione na Grobie Nieznanego Żołnierza w Warszawie napisem na jednej z tablic: «Chorupań koło Dubna 19 VII 1920».

MW

Na zdjęciach udostępnionych przez Janę Kłymczuk – grób żołnierzy 49 Pułku Piechoty w Dubnie

У ці липневі дні, рівно 100 років тому, Група генерала Францішека Крайовського вела бої з 1-ю Кінною армією генерала Семена Будьонного під Хорупанню та Дубном.

Хорупань – це село, розташоване на північний захід від Дубна (нині Млинівський район на Рівненщині). 13–19 липня 1920 р. тут тривали запеклі бої між Військом Польським та Червоною Армією.

Група генерала Францішека Крайовського становила ліве крило 6-ї Армії Війська Польського, відрізаної від 2-ї Армії внаслідок удару кавалерії Будьонного. У липні 1920 р. перед нею стояло завдання захистити фронт на Ікві на відрізку Кременець–Дубно. У її складі воювали 18-та дивізія піхоти (становила основу групи), 44-ий полк піхоти, 1 батальйон 4-го полку підгалинських стрільців, Ескадрон кінних стрільців, Українська батарея і 6-ий полк уланів.

13 липня Група Крайовського увійшла в Дубно, а потім, відкинувши противника у бік Смодви і Млинова, здобула Хорупань. Одночасно вона розпочала нарощення сил у форті Загірці та укріплення переходу через Ікву на лінії від Кременця до Птичі, щоб забезпечити тили 18-ої дивізії піхоти, оточеної кінними дивізіями Будьонного. Польські підрозділи весь цей час не мали зв'язку з 2-ю Армією Війська Польського.

Уже 14 липня військам Будьонного вдалося знову відвоювати Дубно і Хорупань. Контратак на ці населені пункти 18-та дивізія піхоти розпочала 16 липня, займаючи, зокрема, Тараканів, а потім виганяючи більшовиків із Дубна. 17 липня Військо Польське відвоювало Хору-

пань, згодом, щоправда, мусило відбити кілька атак противника. Вночі 20 липня підрозділи Групи Крайовського були змушені залишити село й відступити на лінію Верба–Білогородка, деякі частини вирушили в напрямку Радивилова.

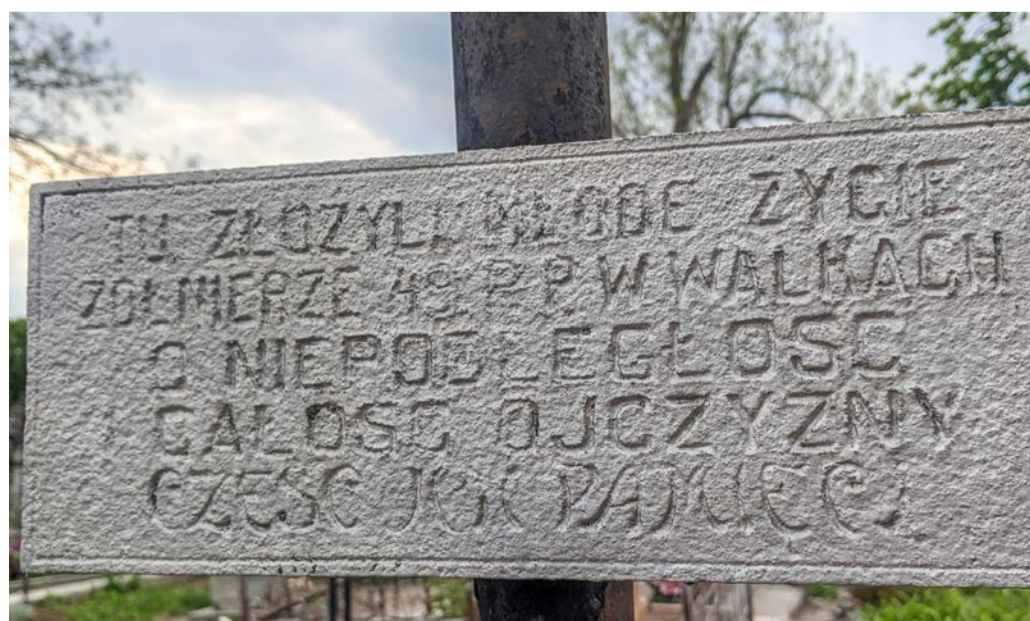
Завдяки кількадечним боям за Хорупань і Дубно полякам вдалося стримати наступ 1-ї Кінної армії й не дозволити їй обійти 18ту дивізію піхоти зліва.

У боях під Дубном і Хорупанню полягли, були поранені або зникли безвісти близько 800 польських солдатів. У Дубні, на кладовищі на вулиці Мирогощанській, збереглася могила солдатів 49-го полку піхоти (цей підрозділ воював у складі XXXVI бригади піхоти, котра, у свою чергу, була частиною 18-ої дивізії піхоти), які загинули в битві під Хорупанню. Нею опікуються члени Товариства польської культури в Дубні та парафіяни місцевого костелу Святого Йоана Непомука. У липні вони приходять сюди, щоб помолитися та вшанувати пам'ять загиблих.

Битву польських солдатів під Хорупанню увіковічили написом на одній із таблич на Могилі невідомого солдата у Варшаві: «Хорупань біля Дубна 19 VII 1920».

BM

На фото, наданих Яною Клімчук, могила солдатів 49-го полку піхоти в Дубні

Пластуні і харцерзе uporządkowali zbiorowy grób polskich żołnierzy

Пластуні і харцері впорядкували поховання польських солдатів

Пластуні з 33 куреня ім. Уласа Самчука на челе з о. Виталієм Поровчуком відвідали польський військовий цвинтар на території Тараканівського форту.

Рівненські пластуні з 33 куреня ім. Уласа Самчука на чолі з отцем Віталієм Поровчуком відвідали польський військовий цвинтар на території Тараканівського форту.

Razem z plastunami 10 lipca przybyli tam dyrektor Centrum Dialogu Kostiuchnówka Chorągwi Łódzkiej ZHP hm. Jarosław Górecki oraz komendant Harcerskiego Hufca «Wołyń» Harcerstwa Polskiego na Ukrainie Aleksander Radica.

Wszyscy razem uporządkowali zbiorową mogiłę żołnierzy Wojska Polskiego, którzy zginęli w trakcie obrony Fortu przed bolszewikami w lipcu 1920 r. Grób został odnowiony 10 lat temu, w 2010 r. Prace poszukiwawcze oraz usypanie mogiły zostały wówczas przeprowadzone przez kozaków z Rówieńskiej Organizacji Społecznej «Українське Волне Козацтво імені Сєвєрина Налєвайкє».

W tym samym dniu Jarosław Górecki oraz Aleksander Radica uporządkowali grób nieznanego polskiego żołnierza we wsi Polany w rejonie berezińskim na Rowieńszczyźnie.

Taisija PETRYNA
Fot. Aleksander RADICA

Разом із пластунами 10 липня там побували директор Центру діалогу «Костюхнівка» Лодзької хоругви Союзу польського харцерства Ярослав Гурецький та очільник Харцерського загону «Волинь» Польського харцерства в Україні Олександр Радіца.

Усі разом впорядкували братську могилу солдатів Війська Польського, які загинули під час оборони форту від більшовиків у липні 1920 р. Могила була відновлена 10 років тому, у 2010 р. Пошукові та відновлювальні роботи тоді здійснили українські козаки Рівненської обласної громадської організації «Українське вільне козацтво ім. Северина Наливайка».

Цього ж дня Ярослав Гурецький та Олександр Радіца упорядкували могилу невідомого польського солдата в селі Поляни Березнівського району на Рівненщині.

Taisija PETRYNA
Фото: Олександр РАДІЦА

Łuck i Rzeszów wspólnie poprawią stan rzek i obszarów przybrzeżnych

Луцьк і Жешув разом покращуватимуть річки та прибережні зони

Nowy wspólny projekt Łucka i Rzeszowa zostanie dofinansowany ze środków UE w ramach Programu Współpracy Transgranicznej Polska-Białoruś-Ukraina 2014-2020 – podaje Departament Współpracy Międzynarodowej i Działalności Projektowej Łuckiej Rady Miejskiej.

Новий спільний проект Луцька та Жешува отримає доfinansування з коштів ЄС у рамках Програми транскордонного співробітництва Польща-Білорусь-Україна 2014-2020. Про це повідомляє Управління міжнародного співробітництва та проектної діяльності Луцької міської ради.

Projekt nosi nazwę «Promocja i ochrona dziedzictwa naturalnego rzek miejskich i obszarów przybrzeżnych Rzeszowa i Łucka» (Promotion and protection of the natural heritage of urban rivers and bank areas of Rzeszów and Lutsk).

Łuck otrzyma ok. 29 tys. euro na realizację działań promujących obiekty dziedzictwa naturalnego (oznakowania, przestrzeń informacyjna na moło nad Styrem itd.), a także na organizację spotkań w celu wymiany doświadczeń z polskimi kolegami w zakresie ochrony miejskiego dziedzictwa naturalnego i możliwości wykorzystania jego potencjału turystycznego.

Realizacja projektu jest zaplanowana na 2021 r. Do końca bieżącego roku miasta partnerskie zamierzają przeprowadzić negocjacje, zawrzeć umowę grantową, umowę o partnerstwie, zarejestrować projekt zgodnie z ukraińskim ustawodawstwem itd.

Wniosek projektowy został opracowany przez specjalistów ds. zarządzania projektami

z urzędów miast partnerskich Łucka i Rzeszowa. 15 stycznia złożono go w otwartym konkursie, do którego napłynęło łącznie 178 wniosków z Ukrainy, Białorusi i Polski. 6 lipca Wspólny Komitet Monitorujący Programu zatwierdził wyniki naboru wniosków podejmując decyzję o dofinansowaniu 26 projektów.

Źródło: lutskrada.gov.ua

PL-BY-UA
2014-2020

Projekt ma nazwę «Promocja i ochrona dziedzictwa naturalnego rzek miejskich i obszarów przybrzeżnych Rzeszowa i Łucka».

Łuck otrzyma ok. 29 tys. euro grantowych kosztów na realizację działań, które sprzyjają promocji obiektów przyrodniczych (oznakowanie, kreatywny «informatyczny pierc» na rzece Styr), a także działań z obrotu doświadczeniami między miastami i polskimi kolegami w celu zбереżenia miejskiej przyrodniczej spad-

szczyzny i możliwości wykorzystania jej turystycznego potencjału.

Aktywna faza realizacji projektu planowana jest na 2021 r. Do końca bieżącego roku oczekuje się przeprowadzenia negocjacji, zawarcia umowy grantowej, partnerstwa, rejestracji projektu zgodnie z ukraińskim prawodawstwem, organizację spotkań.

Projekt zostanie zrealizowany w ramach konkursu na otwarty konkurs fachowców z zarządzania projektami administracji miast-partnerów Łucka i Жешува. Załącznikiem do konkursu są uczestnicy z Ukrainy, Białorusi i Polski. Do konkursu zostało zgłoszonych 178 wniosków. 6 lipca Spółny monitoringowy komitet programu zatwierdził wyniki oceny wniosków, wybierając do dofinansowania 26 projektów.

Джерело: lutskrada.gov.ua

Losy nauczycieli z Kopraczówki: Piotr Kluger

Долі вчителів із Копачівки: Петро Ключер

Chyba najbardziej burzliwe, również w szkolnictwie, były pierwsze lata władzy radzieckiej na Wołyniu. W okresie od września 1939 r. do wybuchu wojny radziecko-niemieckiej w czerwcu 1941 r. w szkole w Kopraczówce zmieniło się trzech kierowników.

Чи не найбуремнішими роками, зокрема й у шкільництві, були перші роки радянської влади на Волині. У період із вересня 1939 р. до початку радянсько-німецької війни в червні 1941 р. у школі в Копачівці змінилися три керівники.

Na jesieni 1939 r. Tadeusz Koziół, który stał na czele placówki oświatowej od 1936 r., został oskarżony o prowadzenie działalności kontrrewolucyjnej i aresztowany. W październiku 1939 r. szkołą w Kopraczówce zaczął kierować Dmytro Kazwan – członek OUN, a później jeden z dowódców UPA na Rówieńszczyźnie. To stanowisko zajmował niedługo, ponieważ już w czerwcu 1940 r. również został zatrzymany. W lipcu 1940 r. dyrektorem został Piotr Kluger s. Bronisława, który do tej pory był nauczycielem w Słobodarce w gminie Rożyszcze. I właśnie o nim będzie dalej mowa.

Piotr Kluger urodził się 18 stycznia 1911 r. we wsi Dzwola leżącej w gminie Biłgoraj w gubernii lubelskiej (obecnie powiat janowski w województwie lubelskim). Miał tylko jednego brata – Stanisława. Jego ojciec Bronisław pracował w Dzwoli jako młynarz. Po I wojnie światowej rodzina przeniósła się do sąsiedniej wsi Konstantów, gdzie ojciec pracował jako stolarz. Właśnie w Konstantowie Piotr poszedł do miejscowej szkoły czteroklasowej. Uczył się bardzo dobrze i chciał po ukończeniu wiejskiej szkoły kształcić się dalej. O tym okresie wspominał w swoim zyciorysie przechowywanym obecnie w aktach osobowych w zasobie Państwowego Archiwum Obwodu Wołyńskiego: «O nauce w gimnazjum nawet pomarzyć nie mogłem. Przecież wiązało się to z wydatkiem 50–70 złotych miesięcznej opłaty za naukę, a ojciec miesięcznie zarabiał mniej. A jednak nadal prosiłem ojca o możliwość mojego dalszego kształcenia». Warto zaznaczyć, że ten zyciorys sporządził w języku ukraińskim.

Rodzice postanowili w końcu, że Piotr pójdzie od prywatnego gimnazjum w Janowie i zamieszka u wujka, który pracował w tym mieście. Uczył się tam co prawda tylko przez trzy lata, ponieważ w domu zabrakło pieniędzy na dalsze opłaty. Po powrocie Piotr pomagał ojcu w pracy. Za namową miejscowego księdza kontynuował naukę w pewnej lubelskiej placówce oświatowej, w której miał możliwość uczyć się bezpłatnie. W zyciorysie Piotr Kluger nie podał nazwy uczelni, wspominał o niej tylko jako o «gimnazjum świętych ludzi» i dodał, że po jego ukończeniu miał zostać księdzem: «Poszedłem do tego «gimnazjum świętych ludzi». Co się działo wówczas z moim życiem, tego w zyciorysie nie mogę opowiedzieć. Księża doszli do wniosku, że nic ze mnie nie będzie».

W Lublinie Piotr Kluger uczył się przez cztery lata, a następnie wrócił do Janowa, do miejscowego gimnazjum. Tam ukończył 8. klasę i znowu udał się do Lublina, tym razem na wydział matematyczno-przyrodniczy Państwowego Dwuletniego Pedagogium – właśnie taka nazwa została podana w zyciorysie. Prawdopodobnie chodzi tu o Państwowe Pedagogium im. Ewarysta Estkowskiego w Lublinie. W 1934 r. otrzymał świadectwo ukończenia tej uczelni uzyskując tytuł «nauczyciela nauk fizyko-matematyczno-przyrodniczych klas starszych». W tymże roku objął stanowisko nauczyciela w Kiwercach w województwie wołyńskim.

W 1935 r. Piotr Kluger został przeniesiony do szkoły we wsi Nieświcz. Tam również pracował tylko rok i już w 1936 r. został dyrektorem szkoły w Słobodarce leżącej w gminie Rożyszcze. W tej wsi wraz z nim mieszkali też rodzice. W miejscowej szkole pracował do lipca 1940 r.

18 lipca 1940 r. Piotr Kluger został mianowany dyrektorem Niepełnej Średniej Polskiej Szkoły w Kopraczówce. Tu uczył arytmetyki i śpiewu. Pracowała tam również jego żona Halina Kluger c. Teodora, która uczyła języka polskiego i ukraińskiego. Wraz z rozpoczęciem okupacji niemieckiej Piotr Kluger został zwolniony ze stanowiska dyrektora szkoły. Wiadomo, że w 1942 r. pracował jako magazynier w Rożyszczu. Jego dalsze losy nie są nam znane.

Serhij JANISZEWSKI, Kopraczówka

Na zdjęciach: Strony dziennika lekcyjnego klasy piątej w roku szkolnym 1940/1941. Państwowe Archiwum Obwodu Wołyńskiego.

№№ по порядку	Прізвище та ім'я учня	МІСЯЦЬ І ЧИСЛО											
		11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	
1	Бірючки Святосла								g				
2	Бірючки Ярослав								m				
3	Бірючки Ярослав								g				
4	Бірючки Болеслав								b				
5	Ситрыке Володимир								g				
6	Ситрыке Іван								b				
7	Ситрыке Косим								g				
8	Ситрыке Марія				Н	Н			Н				
9	Ситрыке Косим				Н				Н				Н
10	Ситрыке Косим								g				Н
11	Ситрыке Іван								g				
12	Ситрыке Косим								g				
13	Ситрыке Косим								g				Н
14	Ситрыке Іван								g				
15	Ситрыке Іван								g				
16	Ситрыке Іван								g				
17	Ситрыке Іван								g				
18	Ситрыке Іван								g				
19	Ситрыке Іван								g				
20	Ситрыке Іван								g				
21	Ситрыке Іван								g				
22	Ситрыке Іван								g				
23	Ситрыке Іван								g				
24	Ситрыке Іван								g				
25	Ситрыке Іван								g				
26	Ситрыке Іван								g				
27	Ситрыке Іван								g				
28	Ситрыке Іван								g				
29	Ситрыке Іван								g				
30	Ситрыке Іван								g				
31	Ситрыке Іван								g				
32	Ситрыке Іван								g				
33	Ситрыке Іван								g				
34	Ситрыке Іван								g				
35	Ситрыке Іван								g				
36	Ситрыке Іван								g				

Місяць і число	що вивчалось на уроці	що задано додому	На яке число
11-XII	Вивчення радянської системи виховання в радянській школі	№ 1226, 1230	12 XII
11-XII	Содованні питання		
12-XII	Формування радянської системи виховання	№ 1254	13 XII
12-XII	Содованні питання		
13-XII	Одповідання на питання	№ 1261 (1-6)	
14-XII	Содованні питання	№ 7 - додаток і відповіді	
16-XII	Содованні питання	1298, 1299	18 XII
18-XII	Содованні питання		

Восени 1939 р. у діяльності в контрреволюційній організації звинуватили та арештували Тадеуша Козьола, який керував навчальним закладом із 1936 р. У жовтні 1939 р. школою в Копачівці почав керувати Дмитро Казван, член ОУН, а згодом один із керівників УПА на Рівненщині. На цій посаді він також пропрацював недовго, бо вже у червні 1940 р. його арештували. У липні 1940 р. директором навчального закладу став Петро Броніславович Ключер, який до цього часу вчителював у Слободарці Рожищенської гміни. Саме про нього піде далі мова.

Народився Петро Ключер 18 січня 1911 р. у селі Дзвоя Білгородського повіту Люблінської губернії (нині Янівський повіт Люблінського воєводства). Окрім нього в сім'ї був ще один син – Станіслав. Батько Броніслав працював у Дзволі млином. Після Першої світової війни сім'я переїхала в сусіднє село Константув, де батько працював столяром. Саме в Константуві Петро пішов до місцевої чотирикласної школи. Навчався дуже добре і прагнув після закінчення сільської школи здобувати освіту у старших класах. Про цей період він згадував у своїй автобіографії, що зберігається в його особовій справі в Державному архіві Волинської області: «Щоб поїхати вчитися до гімназії, мені й мріяти не можна було. Це ж значило 50–70 злотих місячної плати за науку, а в батька заробіток за місяць був менший. Але все ж я просив батька вчити мене далі». До речі, цю автобіографію він написав українською мовою.

Зрештою батьки вирішили, що Петро навчатиметься у приватній гімназії в Янові та проживатиме на квартирі в дядька, який працював у цьому місті. Щоправда, навчався він там лише впродовж трьох років, бо далі не було чим платити за гімназію. Після повернення додому, Петро допомагав батьку на роботі. За порадою місцевого ксьондза продовжив навчання в одному з навчальних закладів Любліна, де мав можливість здобувати освіту безкоштовно. В автобіографії Петро Ключер не вказав назви закладу, згадав про нього лише як про «гімназію святих людей» та написав, що після її закінчення він мав би стати священником: «Пішов я до цієї «гімназії святих людей». Що робилося з моїм пожиттям цього в автобіографії розказати не можна. Ксьондзи переконалися, що з мене нічого не буде».

У Любліні Петро Ключер учився впродовж чотирьох років, а згодом повернувся до Янова, в місцеву гімназію. Там він закінчив 8-ий клас і знову поїхав до Любліна, цього разу навчатися на математично-природничому факультеті Державної дворічної педагогіки – саме така назва подана в автобіографії. Очевидно, йдеться про Державну вчительську семінарію імені Евариста Естковського в Любліні. У 1934 р. отримав свідчення навчального закладу та педагогічну кваліфікацію «учитель фізико-математичних-природничих наук старших класів». У тому ж році отримав посаду вчителя в Ківерцях у Волинському воєводстві.

У 1935 р. Петра Ключера перевели вчителювати до села Несвіч. Там він теж пропрацював лише рік і в 1936 р. став директором школи в Слободарці Рожищенської гміни. Разом із ним у селі проживали його батьки. У місцевій школі він працював до липня 1940 р.

18 липня 1940 р. Петра Ключера призначили директором Неповносередньої польської школи в Копачівці. Тут він викладав арифметику та співи. У Копачівській школі працювала також його дружина Галина Теодорівна Ключер, яка викладала польську та українську мову. Після початку німецької окупації Петра Ключера звільнили з посади директора школи. Відомо, що в 1942 р. він працював магазинером у Рожищі. Подальша його доля нам не відома.

Сергій ЯНІШЕВСЬКИЙ, Копачівка

На фото: Сторінки шкільного журналу п'ятого класу 1940–1941 н. р. Державний архів Волинської області.

Pirat drogowy czy niedzielny kierowca?

Дорожній пірат чи недільний водій?

Posiadanie prawa jazdy, przynajmniej kategorii B, we współczesnym świecie jest czymś tak oczywistym i koniecznym jak umiejętność czytania oraz pisania. Ponieważ rzecz to powszechna, zatem i żartów na temat kierujących pojazdami wyposażonymi w konie mechaniczne jest bez liku.

Króluje zwłaszcza te o kobietach, koniecznie blondynkach, które przodu od tyłu samochodu nie odróżniają. To oczywiście wierutna bzdura i bujda na resorach, ponieważ kobiety, jak statystyki pokazują, są świetnymi kierowcami i niejednego faceta swoimi umiejętnościami zapędziłyby w kozi róg. Opowieści, jak to żony kasują ukochane bryki swoich mężów, można naprawdę między bajki włożyć.

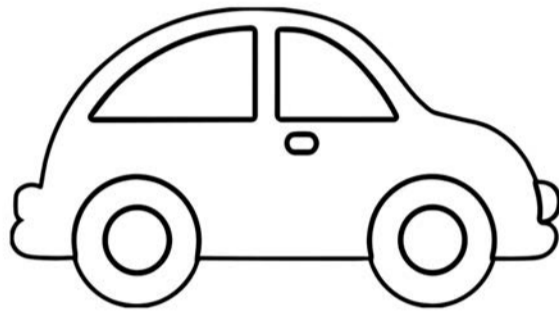
Prawdą jest, że wiele niewiast posiada ciężką nogę i lubi dać po garach, ale w końcu kto jest bez wad. Przyłapaną przez władzę na gorącym uczynku, po obowiązkowym dmuchaniu w balonik, najczęściej robi słodkie oczy, którym towarzyszy głupkowata mina i zazwyczaj cała sprawa kończy się słownym pouczeniem.

Znam to z autopsji. W takiej sytuacji legenda o durnej blondynce siedzącej za kółkiem bardzo się przydaje. Jak wiele osób tak i ja lubię jeździć samochodem. Generalnie jestem spokojnym człowiekiem i do życia staram się podchodzić z odpowiednim dystansem. Niestety, gdy siadam za kierownicą, zdarza mi się czasem, że wstępuje we mnie diabeł i nad emocjami podpartymi niecenzuralnymi słowami wyrzaskiwanymi w przednią szybę nie jestem w stanie zapanować.

Dzieje się tak, gdy w radiu usłyszę o kierowcach jeżdżących na podwójnym gazie – dla nich nie mam litości i za karę wysłałabym ich do kamieniołomów. Szał ogarnia mnie także wtedy, gdy na drodze przede mną pojawia się niedzielny kierowca. Rozumiem, że ostrożna jazda, ograniczenia prędkości i różne nakazy oraz zakazy są potrzebne, ale żeby w terenie zabudowanym jechać 30 km/h? To już przesada. Siedzę mu, choć to – przyznaję – niewłaściwie i niebezpiecznie, wówczas na zderzaku i czyham na możliwość wyprzedzenia. Gdy zawalidrogę pozostawię za sobą, uśmiecham się do całego świata puszczając Chór Niewolników z Nabucco Verdiego.

Pirat drogowy to kierowca jeżdżący niebezpiecznie, narażający siebie i innych.

Niedzielny kierowca, czyli bardzo niedoświadczony, słaby, niezdecydowany.

Bujda na resorach – to znaczy historia nieprawdziwa, zmyślona.

Zapędzić kogoś w kozi róg – pokazać swoją przewagę nad kimś, postawić kogoś w trudnej sytuacji.

Skasować brykę – oznacza zniszczyć samochód w wypadku.

Włożyć coś między bajki, podobnie jak bujda na resorach, oznacza historię nieprawdziwą, wydumaną.

Mieć ciężką nogę, czyli szybko i agresywnie jeździć.

Dać po garach – oznacza dodać w samochodzie gazu, zwiększyć szybkość.

Dmuchać w balonik, czego nikomu nie życzymy, czyli poddać się badaniu na obecność alkoholu podczas kontroli drogowej.

Siedzieć za kółkiem to po prostu prowadzić samochód.

Siedzieć na zderzaku oznacza, że jedziemy bardzo blisko innego samochodu, zbyt blisko.

Robić słodkie oczy – uśmiechać się do kogoś w celu osiągnięcia jakichś korzyści. Czysta manipulacja.

Gabriela WOŹNIAK-KOWALIK,
nauczycielka skierowana do Łucka i Kowla
przez ORPEG

Мати водійські права, принаймні категорії B, у сучасному світі – це щось таке очевидне й необхідне, як уміти читати й писати. Оскільки це річ широко розповсюджена, то й жартів на тему тих, хто керує транспортними засобами, оснащеними механічними кінсьми, теж безліч.

Лідують серед них жарти про жінок, обов'язково блондинок, які не розрізняють капот автомобіля від багажника. Це, звісно, цілковита дурня і буйда на ресорах, адже жінки, як доводить статистика, прекрасні водійки і не одного чоловіка своїм умінням загнали би в козиний ріг. Оповідки про те, як жінки касують улюблені тачки своїх чоловіків, можна насправді вкласти межі казки.

Це правда, що багато жінок мають важку ногу й люблять дати по гаргах – але, врешті-решт, хто з нас не має недоліків. Зловлена поліцією на гарячому вчинку, після обов'язкового дмухання в кульку вона робить солодкі очі, які супроводить дурнувата міна, і зазвичай вся справа закінчується словесним повчанням.

Знаю це із власного досвіду. В такій ситуації легенда про тупу блондинку за кермом стає дуже в нагоді. Як і багато хто, я теж люблю їздити автомобілем. Загалом, я спокійна людина й до життя стараюся ставитися виважено. На жаль, коли я сідаю за кермо, часом буває, що в мене входить диявол, і я не в стані опанувати емоції, підтримані нецензурними словами, які верещу в лобове скло.

Так відбувається, коли я по радіо чую про водіїв, які їздять на подвійному газі – до них у мене немає співчуття і, щоб їх покарати, я бі посилала їх на каторгу. Сказ мене бере теж тоді,

коли на дорозі переді мною з'являється недільний водій. Я все розумію: обережне водіння, обмеження швидкості, різні правила й заборони потрібні, але щоби на забудованих територіях їхати 30 км/год?! Це вже занадто. Тоді я, хоч це, зізнаюся, неправильно й небезпечно, сиджу в нього на бампері та пильную за найменшою можливістю, щоб його обігнати. Коли залишаю цього слимака за собою, посміхаюся до всього світу і вмикаю хор рабів із «Набукко» Верді.

Дорожній пірат (**pirat drogowy**) – водій, який їздить небезпечно, наражає на ДТП себе та інших.

Недільний водій (**niedzielny kierowca**) – тобто дуже недосвідчений, невмілий, нерішучий.

Буйда на ресорах (**bujda na resorach**) – неправдива, вигадана історія.

Загнати когось у козиний ріг (**zapędzić kogoś w kozi róg**) – продемонструвати свою перевагу над кимось, поставити когось у важку ситуацію.

Касувати тачку (**skasować brykę**) – означає розтрощити автомобіль у ДТП.

Вкласти щось межі казки (**włożyć coś między bajki**), як і буйда на ресорах, означає неправдиву, вигадану історію.

Мати важку ногу (**mieć ciężką nogę**) – швидко й агресивно їздити.

Дати по гаргах (**dać po garach**) – означає газонутти, збільшити швидкість.

Дмухати в кульку (**dmuchać w balonik**) – цього нікому не бажаємо, означає пройти перевірку на присутність алкоголю. Українською – дмухати в трубочку.

Сідіти за кермо (**siedzieć za kółkiem**) – це означає керувати автомобілем.

Сідіти на бампері (**siedzieć na zderzaku**) означає їхати дуже близько за іншим автомобілем.

Робити солодкі очі (**robić słodkie oczy**) – усміхатися до когось із якоюсь метою.

Габрієля ВОŹНІАК-КОВАЛІК,
вчителька, скерована до Луцька і Ковеля
організацією ORPEG

Wznowiono przyjmowanie wniosków o zezwolenie na MRG

Відновили прийом заяв на отримання картки МПР

3 lipca Punkty Przyjmowania Wniosków Wizowych w Łucku, Lwowie oraz Użhorodzie wznowiły przyjmowanie wniosków o zezwolenie na przekraczanie granicy w ramach Małego Ruchu Granicznego – podaje www.vfsglobal.com.

Złożenie dokumentów w Punkcie Przyjmowania Wniosków Wizowych jest możliwe tylko zgodnie z uprzednią rejestracją oraz po dokonaniu opłaty za usługi centrum wizowego w Idea Bank lub Kredobanku.

Informacje na temat procedury rejestracji do PPWW można uzyskać tu: <https://www.vfsglobal.com/poland/ukraine/how-to-apply.html>

Źródło: www.vfsglobal.com

Punkty прийому візових анкет у Луцьку, Львові та Ужгороді відновили прийом заяв на отримання дозволу Місцевого прикордонного руху (картки МПР). Про це повідомляє www.vfsglobal.com.

Подати документи на отримання картки МПР можна лише після попереднього запису в Пункті прийому візових анкет та здійснення оплати сервісного збору у відділеннях Ідея банку або Кредобанку.

Отримати інформацію про процедуру реєстрації у ППВА можна за посиланням: <https://www.vfsglobal.com/poland/ukraine/how-to-apply.html>

Джерело: www.vfsglobal.com

Po prostu Mitoraj

Na Rynku Głównym w Krakowie, nieopodal Wieży Ratuszowej, leży przewrócona na bok, odcięta i owinięta bandażami, ogromna głowa. Jest tak duża, że ciekawscy przechodnie, turyści i gołębie bez trudu wchodzi do środka, by z perspektywy wnętrza rzeźby popatrzeć na otaczający świat, a także za pomocą aparatu fotograficznego uwiecznić swoją w niej obecność.

Ta rzeźba to Eros Bendato, należąca do najbardziej rozpoznawalnych prac jednego z najwybitniejszych współczesnych polskich artystów, Igora Mitoraja (któremu tak naprawdę na chrzcie dano imię Jerzy). Prace Mitoraja od chwili, gdy pojawiły się na ArtCurial w 1977 r., pokazano na 120 wystawach indywidualnych na całym świecie. Jego rzeźby, bardzo często monumentalne, wręcz gigantyczne, można odnaleźć w najbardziej reprezentacyjnych punktach takich miast jak Paryż, Rzym, Mediolan, Londyn. Zobaczmy je także w USA i Japonii. Znajdziemy je w kilkudziesięciu muzeach i siedzibach największych korporacji całego globu.

W Polsce, rzecz ciekawa, Mitoraj jest stosunkowo mało znanym rzeźbiarzem posiadającym tyle samo zwolenników jak i przeciwników, co właściwie w świecie sztuki jest rzeczą prawie normalną. Wspomnianą głowę na krakowskim rynku poeta Marcin Świetlicki nazwał koszmarem, wywołując tym samym gwałtowną intelektualną burzę, która równie szybko się skończyła, jak i zaczęła.

Igor Mitoraj przyszedł na świat 26 marca 1944 r. w Oederan niedaleko Drezna. Był synem Zofii, pochodzącej z małej wsi spod Oświęcimia, wywiezionej na przymusowe roboty do Niemiec i Georgesa – francuskiego legionisty przebywającego w obozie jenieckim. Dziecko było owocem ich gwałtownego i krótkotrwałego romansu. Po wojnie młoda matka wróciła z chłopcem do Polski, a ojciec wyjechał do Francji. Nigdy więcej się nie spotkali. Zofia w 1948 r. wyszła za mąż za Czesława Mitoraja i to po nim jej pierwszy syn przyjął nazwisko.

Droga do sławy i świata uznanych artystów nie była ani prosta, ani łatwa. Młody Igor naukę rozpoczął w technikum chemicznym, lecz ku zgrzyocie matki przerwał ją dość szybko porzucając perspektywę solidnego zawodu i przeniósł się do liceum plastycznego w Bielsku – Białej. Po jego ukończeniu dwukrotnie próbował dostać się do Szkoły Aktorskiej, lecz egzamin ze znieprawdzonego śpiewu zniweczył jego marzenia o wielkiej sławie na srebrnym ekranie. W 1963 r. rozpoczął naukę na Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie, gdzie studiował pod kierunkiem samego Tadeusza Kantora. Wszystko, co nastąpiło później w jego życiu, było tylko i aż konsekwencją tej decyzji.

Po studiach, za namową Kantora, wyjeżdża do Paryża. Z 200 frankami w kieszeni zaczyna swój podbój świata. Na pewno droga jego kariery nie była usłana różami. Aby studiować na słynnej Ecole des Beaux – Arts w Paryżu i utrzymać się przy życiu w stolicy świata, chwycił się każdej pracy. Był statystą w filmach, pomocnikiem fotografa, a nawet tragarem wnoszącym fortepiany na wyższe piętra paryskich kamienic. Za uciulane z wielkim trudem pieniądze wykonuje kilka niewielkich rzeźb w brązie, które powierza właścicielowi galerii La Hune. Wszystkie prace zostają sprzedane. Rzeźba staje się przeznaczeniem Igora Mitoraja, a ulubionym materiałem artysty –

marmur. O kamieniu rzeźbiarz zawsze mówi jak o żywej istocie, twierdzi, że kamienie mają w sobie coś tajemniczego, oddychają, a ich oddech jest jak śpiący syren, który wabi i uwodzi na całe życie. Ten kamień uwodzi także i jego.

Natchnieniem Mitoraja i głównym źródłem wszelkiej inspiracji twórczej jest antyk. W swoich pracach odwoływał się do mitologii Greków i Rzymian, czasem dając temu wyraz bezpośrednio w tytułach: «Ikar», «Centauro», «Eros». Idealne proporcje klasycznych rzeźb artysta uwspółcześnia nadając im swój ryt, zmuszający odbiorcę do pochylecia się nad niedoskonałością i ulotnością ludzkiej postaci. Styl artysty jest rozpoznawalny na całym świecie, a charakterystycznym elementem jego prac są usta, które zawsze mają kształt ust autora i stanowią niezwykle oryginalny podpis na pracy.

Dla Igora Mitoraja sztuka nie mogła być nudna, jeśli tak było, uważał ją za nieudaną. Każdą pracę widział jako coś, co ma pobudzić emocje, wywołać dreszcz zachwytu lub odrazy, nigdy obojętności. Dlatego swoimi pokaleczonymi, obandażowanymi, połamanymi rzeźbami starał się poruszyć wszelkie zmysły widzów.

Większość swojego życia spędził na Zachodzie, a swoje miejsce na ziemi znalazł w Pietsasanta, spokojnym, klimatycznym, włoskim miasteczku, w którym zachwycała go przede wszystkim, tak charakterystyczna dla południowców, aura powolnego i wysublimowanego smakowania życia. Goście odwiedzający artystę z zachwytem mówili o jego pachnącym oliwą, winem, południowym słońcem, pełnym książek i rzeźb domu.

O sobie Mitoraj mówił tak: «Ktoś mówi, że mi się w życiu udało, to pukam się w czoło. Na swój sukces pracowałem ponad 30 lat. Zarabiam pieniądze na sztuce i one dają mi wolność. Miałem wprawdzie ogromne szczęście w życiu, bo nigdy nie musiałem prosić galerików o wystawianie moich prac i nie byłem zmuszony do składania ofert kolekcjonerom, ale zanim stałem się wolny, musiałem przejść swoje».

13 października 2014 r. dzwony kościołów w Pietsasanta były na znak żałoby. Urna, portret opasany kirem, narecza kwiatów i wieńców. La Repubblica i Corriere della Sera pożegnały wielkiego artystę. Na pogrzebie burmistrz miasteczka odczytał list kondolencyjny od włoskiego prezydenta. Tylko w Polsce śmierć tego uznanego na całym świecie rzeźbiarza przeszła prawie niezauważalnie.

W księdze kondolencyjnej ktoś napisał: «Dziękujemy za piękno, które przyniosłeś».

Gabriela WOŹNIAK-KOWALIK,
nauczycielka skierowana do Łucka i Kowla
przez ORPEG

Na zdjęciach: 1. «Eros Bendato» na Rynku w Krakowie. Źródło: Wikipedia, autor Fred Romero. 2. «Ikar» przed świątynią Concordia w Agrigento. Źródło: Wikipedia, autor Pivari.com. 3. Portret Igora Mitoraja. Źródło: Wikipedia, autor Andrea Bosio.

Просто Міторай

На Центральному ринку в Кракові, неподалік Ратуші, лежить, перевернута набік, відрізана й обмотана бинтами величезна голова. Вона настільки велика, що зацікавлені перехожі, туристи й голуби без труднощів проникають усередину, щоби з перспективи нутра скульптури поглянути на навколишній світ, а також за допомогою фотоапарата увіковічити свою присутність у ній.

Ця скульптура – це Ерос Бендато. Вона належить до найбільш упізнаних робіт одного з найвидатніших сучасних польських митців – Ігоря Міторая (якому насправді під час хрещення дали ім'я Єжи). Твори Міторая з моменту, коли вони з'явилися на ArtCurial у 1977 р., демонстрували на 120 персональних виставках у всьому світі. На його скульптури, дуже часто монументальні, навіть гігантські, можна натрапити в найбільш відвідуваних точках таких міст, як Париж, Рим, Мілан чи Лондон. Побачити їх можна теж у США та Японії. Знайдете ви їх у кількадесяти музеях і офісах найбільших корпорацій всієї планети.

У Польщі, що цікаво, Міторай відносно маловідомий скульптор, який має стільки ж прихильників, скільки й противників, що, звичайно, у світі мистецтва є річчю майже нормальною. Вищезгадану голову на краківському ринку поет Марцін Светлицький назвав кошмаром, викликавши цим неочікувану інтелектуальну бурю, яка закінчилася так само швидко, як і почалася.

Ігор Міторай прийшов на світ 26 березня 1944 р. в Едерані неподалік Дрездена. Він був сином Зофії – польки родом із невеликого села з-під Освенцима, вивезеної на примусові роботи до Німеччини, і Жоржа – французького легіонера, який потрапив у німецький табір. Дитя стало плодом їхнього бурхливого й короткотривалого роману. Після війни млада матір повернулася з хлопцем до Польщі, а батько виїхав до Франції. Вони більше ніколи не бачилися. Зофія в 1948 р. вийшла заміж за Чеслава Міторая і саме на його прізвище був записаний її перший син.

Дорога до слави і світу відомих митців не була ні простою, ні легкою. Молодий Ігор навчання розпочав у хімічному технікумі, але, на розпач матері, досить швидко його перервав, відмовившись від перспективи отримати серйозну професію. Тоді він перевівся до мистецького ліцею в місті Бельсько-Бяла. Після його закінчення двічі намагався вступити в акторську школу, проте іспити з ненависного співу зруйнували його мрію про велику славу на блакитному екрані. В 1963 р. Ігор вступив до Академії художніх мистецтв у Кракові, де навчався під керівництвом самого ТADEУША КАНТОРА. Все, що відбувалося пізніше в його житті, було тільки й виключно наслідком цього рішення.

Після навчання за порадою Кантора Міторай виїхав до Парижа. Із 200 франками в кишені він почав своє завоювання світу. Звісно, його дорога до кар'єри не була всіпана трояндами. Щоб навчатися у славнозвісній Ecole des Beaux-Arts в Парижі й вижити в столиці світу, Ігор брався за будь-яку роботу. Був статистом у кіно, помічником фотографа і навіть вантажником – тягав фортеп'яно на верхні поверхи французьких кам'яниць. За нашкодрбані з великими зусиллями гроші Міторай виконав кілька невеликих бронзових скульптур, які передав власникові галереї La Hune. Всі роботи були продані. Скульптура стала покликанням

Ігоря Міторая, а улюбленим матеріалом митця – мрамур. Про камінь скульптор завжди говорив як про живу істоту, стверджував, що каміні мають у собі щось таємниче, вони дихають, а їхній подих – як спів сирен, що вабить і затягує на все життя. Цей камінь затягнув і його.

Натхненням Міторая і головним джерелом його творчої насниги стала античність. У своїх роботах він спирався на міфологію греків і римлян, часом виражаючи це безпосередньо в назвах: «Ікар», «Кентавр», «Ерос». Ідеальні пропорції класичних скульптур митець осучаснив, надаючи їм власну манеру, яка примушує реципієнта задуматися над недосконалістю й минулістю постаті людини. Стиль митця впізнаваний у всьому світі, а характерним елементом його робіт є вуста, які завжди мають форму вуст автора і є своєрідним оригінальним підписом на роботах.

Для Ігоря Міторая твір не міг бути нудним, а якщо так було, він вважав його невдалим. Кожну роботу він бачив як щось, що має пробуджувати емоції, викликати трепет захоплення чи відрази, але ніколи – байдужості. Тому своїми покаліченими, забинтованими, полаганими скульптурами він старався зачепити всі почуття глядачів.

Більшу частину свого життя митець провів на Заході, а своє місце на Землі знайшов у П'єтрасанта – спокійному й колоритному італійському містечку, в якому його захоплювала передусім така характерна для жителів Півдня аура неспішного й витонченого смакування життям. Гості, які відвідували митця, із захватом говорили про його наповнений книжками і скульптурами дім, що пах оливовою олією, вином та південним сонцем.

Про себе Міторай говорив так: «Коли хтось говорить, що мені в житті поталанило, то я стукаю себе по чолу. На свій успіх я працював 30 років. Я заробляю гроші мистецтвом, і вони дають мені свободу. Мені дійсно дуже пощастило в житті, бо я ніколи не був змушений просити власників галерей виставляти мої роботи й не мусив робити пропозиції колекціонерам, але перед тим, як стати вільним, я мусив прийти своє».

13 жовтня 2014 р. дзвони костелів у П'єтрасанта били на знак жалоби. Урна, портрет із траурною стрічкою, оберемки квітів і вінків. «La Repubblica» і «Corriere della Sera» попрощалися некрологами з великим майстром. На похоронах бурмistrz зачитав лист зі співчуттями від італійського президента. Лише в Польщі смерть цього відомого у всьому світі скульптора пройшла майже непоміченою.

У пам'ятній книзі хтось написав: «Дякуємо тобі за красу, яку ти приніс».

Gabriela WOŹNIAK-KOWALIK,
учителька, скерована до Луцка і Ковеля
організацією ORPEG

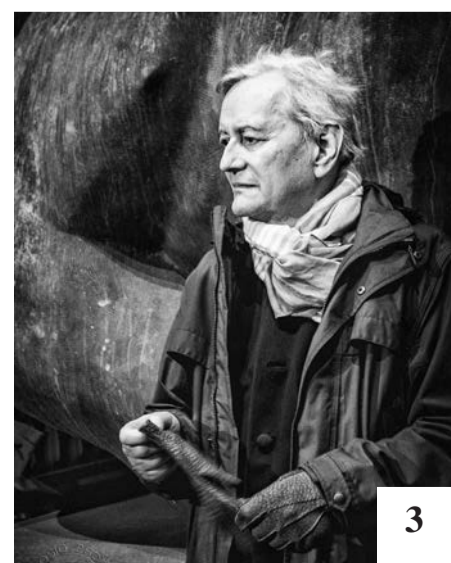
На фото: 1. «Ерос Бендато» на Центральному ринку в Кракові. Джерело: Wikipedia, автор Fred Romero. 2. «Ікар» біля храму згоди в Агрідженто. Джерело: Wikipedia, робота Pivari.com. 3. Фотопортрет Ігоря Міторая. Джерело: Wikipedia, автор Andrea Bosio.

1

2

3

ПРАСА // РОБОТА

Вакансії в Луцьку

Посада	З/П	Вимоги / Роботодавець	Посада	З/П	Вимоги / Роботодавець	Посада	З/П	Вимоги / Роботодавець
Адміністратор	15 000	Адміністратор кафе по Луцьку, розробка планів на проведення банкетних заходів, фуршетів та інших урочистостей; знання щоденного і банкетного меню; повний контроль над роботою персоналу в залі кафе; контроль над обслуговуванням гостей офіціантами, тощо	Виконавець робіт	15 000	Забезпечує виконання виробничих завдань відповідно до графіків і проектів виконання будівельних, монтажних, ремонтно-будівельних, монтажних, ремонтно-будівельних, введення об'єктів у дію у встановленні строки. Організовує виконання будівельно-монтажних робіт згідно з проектною та технічною документацією, будівельними нормами та правилами, технічними умовами й іншими нормативними документами. Складає заявки на будівельні машини, транспорт, засоби механізації і т.д.	Директор фінансовий	10 400	Ведення бухгалтерського управління фінансового обліку, організація і контроль роботи відділу бухгалтерії, формування фінансових звітів, господарської діяльності підприємства, організація та взаємодія з банківськими установами
Апаратник апретування	9 500	Виконує цикл прикінцевих оздоблювальних операцій, яким піддають тканини в процесі їх виробництва	Водій автотранспортних засобів	7 000	Здійснення міжнародних вантажних перевезень по Європі. З/п + премії. Наявність прав водія категорії СЕ	Дорожній робітник.	7 200	Виконання робіт по утриманню, ремонту (амкового) та обслуговуванню доріг, тротуарів, площ, дворих територій
Бариста	7 000	Приготування кави, чаю та напоїв за різними рецептурами; обслуговування клієнтів; продаж додаткових продуктів; робота – кафе «Луцька Венеція», м. Луцьк, вул. Л. Українки, вул. Глушець (парк)	Водій автотранспортних засобів	30 000	Здійснювати міжнародні вантажні перевезення до країн Європи (Німеччини, Франції). Наявність закордонного біометричного паспорта, картки водія, полісу обов'язкового медичного страхування для виїзду до країн Європи	Друкар флексографічного друкування	8 000	Розмір заробітної плати може сягати до 10000,00 грн (можливі надбавки), друк на рулонних матеріалах, обслуговування агрегата для флексодруку, обслуговування виробництва поліетиленової плівки
Бармен	7 000	Обслуговування клієнтів закладу, приготування напоїв, коктейлів, ввічливість, розрахунки, робота з накладними, касовим апаратом	Водій автотранспортних засобів	6 900	Перевезення паливо-мастильних матеріалів автомобілями VOLVO (паливовози)	Електрик дільниці	7 000	Забезпечувати дотримання справного стану і безаварійної роботи обслуговуючого устаткування і електрообладнання, провадити монтаж нових електричних мереж, ліквідувати несправності в роботі електричного устаткування та мереж, виконувати правила техніки безпеки під час виконання робіт
Бляхар	7 000	Виконання робіт по виготовленню виробів із листового нержавіючого металу, та виготовлення каркасних металевих конструкцій (стелажи, столи і т.п.) із нержавіючої сталі та чорного металу. Наявність досвіду роботи зі зварювальним напівавтоматом буде додатковою перевагою та плюсом до зарплати. Оклад + % (до 12000,00 грн.)	Водій автотранспортних засобів	10 000	Водій на молокоцистерну ГА3-53; збір молока по регіонах; погрузка молока до 40 кг	Електрогазоварник	10 800	Оклад + премія, проведення усіх видів зварювальних робіт електрогазоварювальним обладнанням. Дотримання режиму підприємства та техніки безпеки
Бухгалтер	7 000	Ведення фінансової та податкової звітності, облік сировини та виробничої продукції, нарахування зарплатні. Досвід роботи на виробництві, знання програми 1С Бухгалтерія (8 версія)	Водій навантажувача	7 000	Робота на карі, навантаження технічного обладнання, відрядження по Україні, наявність посвідчення. Зарплата + надбавки	Завантажувач-вивантажувач харчової продукції	7 000	Завантаження та вивантаження харчової продукції (соуси). Пунктуальність, відповідальність
Бухгалтер	8 000	Ведення бухгалтерії транспортного підприємства, документообіг, документальний супровід міжнародних вантажних перевезень	Газозварник	10 000	Зварювання деталей, апаратів, конструкцій, виконання робіт на будівельному майданчику, розряд 4-5	Інженер	7 320	Інженер I категорії у Іваничівській районній виробничій відділі; розробляє технічні та робочі проекти і кошториси земельно-кадастрової документації із землеустрою, погоджує технічну документацію
Вантажник	8 000	Оклад + премії, погрузка та розгрузка при вивезенні твердих побутових відходів по місту Луцьку та Луцькому районі, здійснюють довіз на роботу та з роботи працівників, можливе надання житла для іногородніх	Геодезист	10 000	Виконання топографо-геодезичних, картографічних та земельно-кадастрових робіт у відповідності з вимогами нормативно-правових актів; знання спеціалізованих програм: AutoCAD, TBC 6	Інженер з комп'ютерних систем	7 000	Технічний супровід та обслуговування програмного забезпечення, встановлення офісних програм та ОС, upgrade ПК, відновлення пошкоджених файлів та втрачених даних. Підтримка, встановлення, тестування, налаштування програмного забезпечення
Викладач (методи навчання)	7 000	Обов'язки вчителя англійської мови. Проведення уроків згідно розкладу, ведення графіку успішності студентів, участь в організації розважальних заходів, проведення мовних клубів	Головний бухгалтер	8 000	Ведення бухгалтерського та податкового обліку, реєстрація податкових накладних, нарахування заробітної плати та відрахувань, кадровий облік, робота з Клієнт-банк			
Випробувач-механік двигунів	7 536	Дотримання режиму підприємства та техніки безпеки, добросовісне виконання посадових інструкцій	Дизайнер-виконавець графічних робіт	8 000	Дизайнер поліграфічного виробництва, розробка графічних макетів, знання програм Coreldraw та Photoshop. Бажання навчатися на робочому місці. З/п від 6000 грн (ріст заробітної плати із зростанням вмінь працівника). Телефонувати: 0506635638, Сергій Ростиславович			

За детальною інформацією звертайтеся до Луцького міського центру зайнятості:

43021 м. Луцьк, вул. Ярошука, 2;
тел.: +38(03322) 72-72-58, 24-92-68

Оголошення

Konsulat Generalny RP w Łucku ogłasza drugi przetarg na sprzedaż samochodu

Генеральне консульство РП у Луцьку оголошує другі відкриті торги з продажу автомобіля

Konsulat Generalny RP w Łucku ogłasza przetarg publiczny na sprzedaż jednego samochodu marki MERCEDES-BENZ VIANO 2.2 CDI.

Генеральне консульство Республіки Польща в Луцьку оголошує відкриті торги з продажу автомобіля марки Mercedes-Benz Viano 2.2 CDI.

Przedmiot przetargu: samochód MERCEDES-BENZ VIANO 2.2 CDI

Kolor: srebrny
Rodzaj paliwa: olej napędowy
Pojemność silnika: 2200 cm³
Rok produkcji: 2011
Numer nadwozia: WDF63981513709706
Skrzynia biegów: manualna
Wypożyczenie: radio z CD, ABS, ARS, WEBASTO, PARKTRONIC, Klimatyzacja
Przebieg: 193 tys. km
Cena wywoławcza: 5.800,00 EURO

Dokładne informacje o warunkach drugiego przetargu dostępne będą od dnia 10 lipca 2020 r. na tablicy ogłoszeń Konsulatu Generalnego RP w Łucku znajdującej się przy ul. Dubniwskiej 22B oraz na stronie internetowej <https://www.gov.pl/web/ukraina/zamowienia-publiczne>. Samochód będący przedmiotem drugiego przetargu można obejrzeć w dniach 10.07–24.07.2020 r. na parkingu Konsulatu Generalnego RP w Łucku, przy ul. Dubniwskiej 22B, w godzinach 12.00–14.00 w dni robocze (po uprzednim umówieniu się pod numerem telefonu +380 504 382 038).

Konsulat Generalny RP w Łucku

Предмет торгів: автомобіль Mercedes-Benz Viano 2.2 CDI.

Колір: сріблястий.
Вид пального: дизель.
Об'єм двигуна: 2200 см³.
Рік виготовлення: 2011.
Номер кузова: WDF63981513709706.
Коробка передач: ручна.
Оснащення: радіоприймач із CD-програвачем, ABS, ARS, WEBASTO, PARKTRONIC, кондиціонер.

Пробіг: 193 тис. км.
Початкова ціна: 5800 євро.
Детальні дані щодо умов тендеру з 10 липня 2020 р. можна знайти на дошці оголошень Генерального консульства РП у Луцьку на вулиці Дубнівській, 22Б та на сайті: <https://www.gov.pl/web/ukraina/zamowienia-publiczne>. Автомобіль, який є предметом других відкритих торгів, можна оглянути 10–24 липня 2020 р. на паркінгу Генерального консульства РП у Луцьку (вулиця Дубнівська, 22Б) із 12.00 до 14.00 у робочі дні (після попереднього запису за телефоном +380 504 382 038).

Генеральне консульство РП у Луцьку

„Oto ogłaszam wam tajemnicę: nie wszyscy pomrzemy, lecz wszyscy będziemy odmienieni. (...) Trzeba, ażeby to, co zniszczalne, przydziało się w niezniszczalność, a to, co śmiertelne, przydziało się w nieśmiertelność.”

(1 Kor 15,51.53)

**Z głębokim żalem i smutkiem przyjąłem wiadomość o śmierci
śp. Mirosława Rowickiego**

założyciela, wydawcę i redaktora naczelnego „Kuriera Galicyjskiego”,
największej polskiej gazety na Ukrainie,
wieloletniego członka Stowarzyszenia Dziennikarzy Polskich,
założyciela koła SDP we Lwowie,
inicjatora wielu wydarzeń medialnych, naukowych i międzynarodowych,
wieloletniego działacza Solidarności,
odznaczonego Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski.
W osobie Zmarłego żegnam człowieka niezwykle zasłużonego
dla polskiej dyplomacji, zaangażowanego w budowanie mostów
między Rzeczpospolitą Polską a Ukrainą,
niestrudzonego działacza na rzecz zbliżenia obu krajów.

**Chylę czoła przed śp. Panem Mirosławem.
Rodzinie, współpracownikom oraz wszystkim Rodakom
składam najgłębsze wyrazy współczucia.**

Jan Dziedziczak

Sekretarz Stanu

Pełnomocnik Rządu do Spraw Polonii i Polaków za Granicą

Z głębokim smutkiem przyjęliśmy wiadomość o śmierci

MIROSŁAWA ROWICKIEGO

założyciela i redaktora naczelnego «Kuriera Galicyjskiego» –
największej polskiej na Ukrainie,
pomysłodawcy wielu inicjatyw łączących Polskę i Ukrainę,
działacza «Solidarności» w latach 80
i po prostu człowieka dobrej woli.

**Łączymy się w smutku z Rodziną, Bliskimi
i Współpracownikami «Kuriera Galicyjskiego».**

Redakcja «Monitora Wołyńskiego»

Z głębokim bólem i smutkiem zawiadamiamy,
że 9 lipca 2020 roku zmarł nagle
nasz wielki przyjaciel i współpracownik w polskiej sprawie

ś.p. Mirosław Rowicki

założyciel i redaktor naczelny „Kuriera Galicyjskiego”,
największego i najważniejszego polskiego czasopisma na Ukrainie.

Mirek był głęboko zaangażowany w kwestię prowadzenia dialogu
polsko-ukraińskiego, zbliżenia między Polakami i Ukraińcami.
Inicjował wiele wydarzeń kulturalnych, politycznych i naukowych,
stworzył wiele instytucji polskich i polsko-ukraińskich.

W jego bogatym dorobku jest, by wymienić najważniejsze
osiągnięcia, koncern medialny w postaci dwutygodnika, radia,
televizji i portalu internetowego, wydawnictwo książkowe, studio
filmowe czy polsko-ukraiński klub dyskusyjny Klub Galicyjski.

Przy tym wszystkim był niezwykle powściągliwym
i skromnym człowiekiem.

**Mirku, zostawiłeś po sobie wielkie dzieło.
Czując się jego spadkobiercami,
obiecujemy je kontynuować.**

Składamy najszczerze kondolencje Rodzinie,
Bliskim i Redakcji „Kuriera Galicyjskiego”

**Zarząd i Zespół
Fundacji Wolność i Demokracja**

Z głębokim smutkiem i żalem przyjęliśmy wiadomość o śmierci

Mirosława Rowickiego.

założyciela i wieloletniego redaktora naczelnego “Kuriera Galicyjskiego”,
osoby niezwykle zaangażowanej w tworzenie inicjatyw dążących
do zbliżenia i dialogu między Polakami i Ukraińcami
oraz promocję kultury polskiej.

Składamy wyrazy współczucia Rodzinie, Bliskim oraz zespołowi Redakcji Kuriera Galicyjskiego.

Robert Czyżewski, Dyrektor Instytutu Polskiego w Kijowie wraz z całym zespołem